

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 7 (202)
ЛИПЕНЬ
2021 РОКУ

ВІДБУВСЯ ФОРУМ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІДКРИТОЇ АКАДЕМІЇ В ОСТРОЗІ

25-26 червня 2021 року в Острозі проходив Форум Християнської відкритої академії (ХВА). Захід став підсумком семимісячного навчання на курсі «Християнин у суспільній сфері».

Близько 200 студентів приїхали в Острозьку академію з різних міст України, а також із Польщі та США, щоб познайомитися один з одним і отримати сертифікат про закінчення курсу.

На відкритті Форуму були присутні ректор Національного університету «Острозька Академія» Ігор Пасічник; професор, проректор з науково-педагогічної роботи Острозької академії Дмитро Шевчук і професор історії Університету Спрінг Арбор (Spring Arbor University), член опікунської ради Християнської відкритої академії Чарльз Вайт. «У Відкритій академії ми малюємо карту, щоб зрозуміти духовний та ідейний пейзаж світу і нашої країни. У глобальному плані основним викликом є ідеологія постмодернізму та її намагання деконструвати західну цивілізацію, побудовану на класичних і християнських цінностях. У локальному вимірі історичним завданням є націєбудівництво на основі християнського світогляду та етики. Християнська відкрита академія формує не тільки теоретиків, здатних до аналізу ситуації, але й практиків, готових реалізувати практичні проекти християнського впливу на суспільство. Нашим

завданням в рамках навчання є також прокладання доріг на цих майданках, пошук способів досягати глобальних та локальних цілей, які стоять перед Церквою», — зазначив у вступній промові директор Християнської відкритої академії Ярослав Лукасік.

Християнська відкрита академія (ХВА) — це освітній проект євангельських спільнот з України та Білорусі, який спрямований на поширення цілісного біблійного світогляду в інтелектуальній та суспільній сфері, поширення гуманітарних знань, а також мережування християнських лідерів заради реалізації практичних програм, що втілюють біблійні цінності в різних аспектах життя.

Протягом семи місяців понад 350 студентів слухали лекції та вебінари, читали книги, дивилися фільми та проходили тести. «Християнська місія в суспільстві. Знайомство з апологетикою», «Світогляд та ідеології. Знайомство з історією», «Виклики сучасності. Знайомство з соціологією і футурологією», «Християнська

модель суспільства. Знайомство з політологією та європеїстикою» — ось назви деяких модулів курсу «Християнин у суспільній сфері». Всього ж розглядалося близько 70 тем з політології, історії, культури, соціології, апологетики, європеїстики, менеджменту тощо.

Щочетверга студентам ХВА надавалась унікальна можливість брати участь в вебінарах провідних західних і українських викладачів, наприклад, професора математики Оксфордського університету, апологета Джона Леннокса; одного з найкращих сучасних теологів Вейна Грудема; автора знаменитої книги «Глобальна сексуальна революція» Габрієлі Кубі; українського публічного філософа Андрія Баумейстера; проректора Українського католицького університету, публіциста і правозахисника Мирослава Маринюка та інших.

«Минулої весни наша команда вирішила навчатися в Християнській відкритій академії. Сьогодні ми впевнені, що це найкраще наше рішення за останні декілька років», — сказав пастор Геннадій Мохненко, батько 38 дітей, керівник багатьох масштабних соціальних проектів та відомий медієвист.

На Форумі студенти дізналися про бачення та плани на майбутнє Академії, взяли участь в секційній роботі, поринули в атмосферу легендарної Острозької академії та поспілкували її історію, відвідали музеї «Книги та друкарства України» та Острозький замок. У межах співпраці Християнської відкритої академії та університету «Острозька Академія» розпочато набір на магістерську програму «Релігієзнавство», а в жовтні 2021 стартує другий курс Християнської відкритої академії для тих, хто випустився нині.

ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ

25 років тому було ухвалено найголовніший документ держави — Конституцію України. Депутати безперервно протягом майже доби розглядали проєкт конституції, і вранці 28 червня о 9 годині 18 хв Основний Закон було прийнято.

Робота над конституцією розпочалася відразу після прийняття «Декларації про державний суверенітет України» — у липні 1990 року. Комісія працювала понад шість років. Найгостріші дебати виникли з приводу розподілу влади, власності, символіки. Було велике протистояння між правими і лівими силами в парламенті.

Конституція отримала підтримку двох третин депутатського корпусу, «за» проголосували 315 депутатів. Україна отримала потужну президентську вертикаль, гарантію на право приватної власності, нову державну символіку, статус української мови як державної.

Конституція України в преамбулі згадує про Бога: «Верховна Рада України від імені Українського народу — громадян України всіх національностей, виражаючи суверенну волю народу, спираючись на багатовікову історію українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією, усім українським народом права на самовизначення, дбаючи про забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя, піклуючись про зміцнення громадянської злагоди на землі України, прагнучи розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішніми та прийдешніми поколіннями, керуючись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим 1 грудня 1991 року всенародним голосуванням, приймає цю Конституцію — Основний Закон України».

Конституція України має статтю 35, яка визначає відносини між владою та віруючими. Це одна з найкращих конституційних статей, яка коли-небудь заявлялася в конституціях будь-якої країни.

ДУХОВНЕ УСИНОВЛЕННЯ І СИРІТСТВО

«Найбільше зло, яке ви можете вчинити Йому, — це не вірити в те, що Він любить вас». Джон Оуен (1616-1683).

«Постійна праця Святого Духа — відводити наш погляд від нас самих і звертати його на Ісуса, сатана ж прагне досягти зворотнього, бо постійно намагається змусити нас дивитися на себе, слухати себе, а не Христа... Споглядаючи свої молитви, свої вчинки чи почуття, ми ніколи не здобудемо щастя: спокій для наших душ захований в Ісусі, а не в нас. І якщо ми бажаємо негайно перемогти сатану і знайти мир з Богом, звершити це потрібно, лише дивлячись на Ісуса». Чарльз Сперджен (1834-1892).

«Коли ж прийшла повнота часу, Бог послав Свого Сина, Який народився від жінки і був під Законом, аби викупити тих, які під Законом, щоб ми одержали всиновлення. А оскільки ви — сини, то Бог послав у наш серця Духа Свого Сина, Який кличе: Авва, Отче! Тому ти вже не раб, а син, а якщо син, то через Христа й спадкоємець Божий» (Гал. 4:4-7).

ВСІ РІЗНІ — ВСІ РІВНІ: ВРЦІРО ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ 25-РІЧЧЯ

Під гаслом «Ми всі різні, ми всі різні та об'єднані заради спільного блага України» відбулося ювілейне засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, присвячене відзначенню 25-річчя її діяльності. Урочистий захід відбувся під головуванням Блаженнішого Святослава, глави УГКЦ та головуючого у ВРЦІРО. За підсумками засідання ВРЦІРО оприлюднила Комюніке, яке публікуємо у повному обсязі.

Наші спільноти людей, що вірують у Бога, — Церкви і релігійні організації, об'єднані у ВРЦІРО, є різними, але водночас залишаються рівними. Цей девіз Ради Церков і досвід прийняття рішень на підставі консенсусу — приклад того, що порозуміння та взаємодія, попри наші відмінності, можливі заради спільної мети — добробуту українського народу та демократичного поступу Української Держави.

Ми всі різні. Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій об'єднує понад 95 відсотків релігійного середовища України як громадська спілка, що провадить діяльність відповідно до свого Положення, і чи не найбільша і найкраще структурована частина громадянського суспільства нашої держави. Її членами є Церкви та релігійні спільноти християн різних конфесій та юрисдикцій, юдейські та ісламські релігійні організації. Незалежно від того, великою чи малою громадою або релігійною чи національною меншиною є її члени, усі мають однакові права та голос, а рішення приймаються на основі консенсусу. Рада обстоює права і свободи людини, котрі походять від статусу людини як Божого найвищого творіння і котрі гарантує Українська Держава відповідно до її Конституції та Закону про свободу

совісті. Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій у своїй діяльності поважає права, свободи та гідність кожної людини і цінності, які дав Творець. Ми всі різні, бо представляємо весь спектр монотеїстичних релігій з їх великим конфесійним різноманіттям. Ми свідомі відмінностей наших релігійних поглядів і переконань. Але саме це й творить самобутню ідентичність кожного із членів ВРЦІРО і збагачує нашу спільноту. Саме повага до наших відмінностей, що не становлять перешкод для співпраці, а навпаки, є простором міжконфесійного і міжрелігійного діалогу, збереження релігійного та громадянського миру в нашій державі, дають нам можливість бути єдиним потужним голосом суспільства громадянського суспільства України, який промовляє до державних інституцій та політичних сил і до світового співтовариства та міжнародних інституцій.

Ми об'єднані заради спільного блага України. Упродовж 25 років своєї діяльності ВРЦІРО усвідомлювала велику відповідальність за подальший розвиток українського суспільства та роль у становленні відновленої української державності. Ми працюємо в ім'я спільного блага нашого народу та незалежної Української Держави. Саме єдність у чужанні над розвитком нашої держави на твердих

підвалинах Божого закону, у турботі, щоб вічні істини були фундаментом законотворчої діяльності та справжньої демократії, в опіці над моральним здоров'ям народу та вихованням дітей і молоді України, і є головним принципом праці Ради в ім'я спільного блага нашої країни та її успішного і сталого розвитку.

Ці засади діяльності ВРЦІРО знаходять відображення у великому спектрі суспільно-політичних питань, які порушувала у своїй діяльності ВРЦІРО: в утвердженні в суспільстві соціальної справедливості та незалежного правосуддя, забезпеченні свободи віросповідання та інших основоположних прав людини, захисті суспільної моралі та сімейних цінностей, належному соціальному захисті вразливих і малозабезпечених верств населення, проведенні чесних і прозорих виборів та боротьби з корупцією, підвищенні екологічної свідомості населення тощо.

Однак залишається ще багато викликів, на які релігійні спільноти різних конфесій змушені реагувати заради того, щоб поступ українського суспільства та демократичні трансформації відбулися без згубних крайнощів. Ідеться про протидію таким явищам, як: нав'язування гендерної ідеології; домашнє насильство та інші атаки на сім'ю як на союз чоловіка і жінки, у якому дитина зростає в любові і батька, і матері; дискримінація (наша протидія — без утисків свободи слова і вираження поглядів та свободи віросповідання) та багато іншого.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій і надалі обстоюватиме збереження моральних засад і цінностей, які дав Творець і на яких ґрунтується успіх багатьох країн. Ми прагнемо побудувати суспільство, в якому жодна ідеологія не тисне на людину, принижуючи одних перед іншими, а національно-державна самобутність всебічно охороняється та конструктивно і стабільно розвивається.

Нехай Господь благословить наш народ та його вільну і незалежну державу у 30-ту річницю відновлення її Незалежності!

ЇСТИ ЧИ НЕ ЇСТИ З ГРІШНИКАМИ?

Відповідь здається очевидною, якщо подивитися на приклад Христа, записаний у Мр. 2:14-17. Одного разу Ісус проходив повз митницю, де, побачивши Левія, промовив до нього: «Іди за Мною». Аби краще зрозуміти цю подію, потрібно знати, що євреї зневажали митників, вважаючи їх не лише зрадниками, які працювали на окупантів, жадібними людьми, готовими захищати податки заради власної вигоди, але й ритуально нечистими, тому що ті спілкувалися з язичниками та іншими грішниками. Аж тут цей митник залишає свою роботу та йде за Христом!

Радість прощення гріхів була настільки великою, що він вирішив відсвяткувати подію, запросивши в гості не лише Ісуса з учнями, а й своїх друзів-митників. Христос із задоволенням розділив трапезу з цими людьми. Він їв та спілкувався разом із ними. Тож надаремно про Нього казали: «Він приятель митників і грішників» (Мт. 11:19).

У цей же час неподалік стояли книжники та фарисеї і спостерігали за тим, що відбувається. Жоден з них не вчинив би подібно до Ісуса. Вони чітко ділили людей на праведних та грішних і хотіли, щоб Господь дотримувася їхніх релігійних переконань. Така поведінка Христа, на їхній погляд, виходила за всякі межі.

А тепер зробимо кілька висновків із цієї історії. По-перше, потрібно усвідомити значення спільної трапези. Споживання їжі відбувалося не лише для того, щоб задовольнити голод, а й свідчило про тісні дружні стосунки між його учасниками. Як правило, у таких випадках люди не поспішали, вони спілкувалися та насолоджувалися цим часом. Спільна трапеза була одним із виявів дружніх взаємин між людьми у повсякденному житті.

По-друге, Ісус готовий був мати дружні стосунки, включаючи спільну трапезу, з тими, хто шукав і потребував Його. Мова йде про грішників, які себе визнавали такими. На запитання фарисеїв стосовно причин та мотивів такої поведінки Господь відповідає приказкою, мовляв, лікар потрібний хворим людям, а не здоровим. Інакше кажучи, хороший лікар їде туди, де є хворі, щоб допомогти їм. Головна мета Ісуса – покликати до покаяння грішників, а не

праведних. Річ не в тому, що є безгрішні люди, а в тому, що є ті, хто не визнає себе грішним. Христос може допомогти тим, хто визнає свою гріховність, бо спасіння – справа добровільна.

По-третє, в цій ситуації Ісус мав вплив на цих людей, а не вони на Нього. Якщо оточення негативно впливає на духовний стан віруючого, то цього оточення краще уникати. Одна сестра після покаяння та кількох місяців перебування в реабілітаційному центрі мала велике бажання свідчити тим, із ким раніше вживала наркотики. Її перша місіонерська подорож закінчилася тим, що вона знову повернулася до минулого життя. Спам'яталася лише через чотири місяці. Знову – покаяння, курс реабілітації та духовного зростання. Водночас ми повинні розуміти, що не можна відгородитися від світу. Потрібно просити силу в Отця перебувати в Слові та молитві, щоб зміцнити духовно і мати силу впливати на невіруючих людей, а не підпадати під їхній вплив.

Отже Ісус готовий був знаходити час, щоб дружити з грішниками, які не знали істини, але хотіли її почути. При цьому Він мав достатню силу, щоб мати на них гарний вплив. Тому на запитання: «Чи можна їсти з грішниками?» можна відповісти: «Так, звісно».

Але як тоді розуміти слова апостола Павла, який сказав, що їсти разом із грішниками не можна (1 Кор. 5:11)? Про яких грішників говорить Павло? Раніше він писав коринтянам, щоб вони не мали єдності з перелюбниками (5:9). Частина віруючих у церкві вирішила, що потрібно відділити себе від світу, тобто від спілкування з невіруючими людьми.

Саме таке розуміння суперечить словам та ділам Христа. Тому апостол пояснює, що це хибна думка (5:10). Він має на увазі не грішників цього світу, а тих, хто називає себе братом, тобто така людина ототожнює себе з церквою, але при цьому чинить гріхи, які були варті найсуровішого покарання. Ба більше, вона робила їх регулярно, та ще й не визнавала своєї провини (5:11).

Що значить не їсти з такими людьми? Павло каже, що з такими людьми не можна єднатися (5:11). Слово «єднатися» перекладається як «вести задушевне спілкування», або «мати такі дружні стосунки». Далі апостол уточнює, що одним із таких виявів єдності є спільна трапеза. Таку людину потрібно було вилучити зі свого кола (5:13), тобто припинити з нею всілякі тісні дружні стосунки. З одного боку, припинення спілкування з нею було дисциплінарним заходом, який мав допомогти людині усвідомити, що вона втратила. Тут не йде мова про заборону відвідувати богослужіння, тому що саме там людина може чути Слово, яке змінює її. Також не йдеться про заборону особистого спілкування з людиною про гріх, Христа та покаяння. Це дисциплінування для християн, які не каються. Для перших християн спільна трапеза була тісно пов'язана із прийняттям Вечері Господньої (1 Кор. 11:20-21). Тому під словами «із такими навіть не їсти» мається на увазі також не брати участі у причасті. Потрібно розуміти, що відлучення відбувається в особливих випадках. Таких людей потрібно продовжувати любити, молитися за них, а коли покаються, то з любов'ю прийняти в християнське коло.

З іншого боку – припинення спілкування мало посприяти чистоті церкви. Коли апостол говорить «вилучити лукавого з-поміж себе», то він використовує цитату із книги Повторення Закону, яка згадується там шість разів, коли мова йде про особливо важкі гріхи. Ця фраза там перекладена як «вигубити зло», тобто людина, яка чинить гріх, потрібно було винищити із середовища Божого народу. Якщо цього не зробити, то могло постраждати все суспільство.

Тому Павло каже: «... щоб був вилучений з-поміж вас» (5:2), «... віддати такого сатані на погибіль тіла» (5:5), «... очистьте стару розчину» (5:7), «не єднатися та... навіть не їсти» (5:11) з такими.

У випадку з Христом грішниками були люди зі світу, які хотіли змінитися і шукали спілкування з віруючими людьми. У випадку з коринтянами грішниками були ті, хто жив у гріху, але ототожнював себе з церквою. Вони не хотіли розпрощатися з цим гріхом, але хотіли бути «своїми» у церкві. Відповідно, ставлення до цих різних категорій грішників має бути різним: із першими потрібно бути приятелювати, а з другими припинити дружбу. Апостол Павло каже, що християни не мають права судити грішників, які у світі, але відповідальні за поведінку одне одного у церкві.

Сьогодні християни, як і за часів Ісуса Христа, чинять усупереч цьому правилу. З одного боку, подібно до фарисеїв вони стоять осторонь грішників зі світу. А якщо стається диво і такі грішники приходять на богослужіння, то віруючі люди оминають їх. Христос казав, що посилає учнів у світ (Ів. 17:15, 18), в якому вони мають залишатися чистими та бездоганними (Фил. 2:15). Чи готові ми прийняти таких людей у своє життя, в нашу церкву?

З іншого боку, християни сьогодні терпимо до гріха у власному житті та в житті церкви. Вони продовжують мати дружні стосунки з тими, хто вилучений за гріх, але не кається в ньому. Запам'ятаймо біблійний принцип: потрібно бути далеким від світу, але близьким до грішників. Не можна перевертати ці питання з ніг на голову і суперечити Слову Божому.

Спілкування віруючих між собою – важливе, спільне проведення часу з невіруючими, на яких ми впливаємо, – необхідне, дружба з тими, хто називає себе віруючим, але при цьому вперто грішить і не розкаюється, – недопустима.

Є різниця між людськими правилами і Божими, які описані в Біблії. Тож бажано всім нам мудрості чинити за порадами Слова Божого, а не за власною людською мудрістю.

Сергій Мороховський.

У ПОШУКАХ СВОГО ПОКЛИКАННЯ

Мабуть, найбільше сучасна людина прагне знайти себе, і на цьому шляху її підстерігає незадоволення. Ми всі інтуїтивно відчуваємо потребу розкритися, реалізуватися – напевно, тому, що її заклав у нас Бог. Тільки кожен розуміє її по-своєму. У цієї потреби є дві проєкції: духовна і соціальна.

Психологи, які працюють у сфері профорієнтації, говорять про два мотиваційні центри, що впливають на вибір професії. Один пов'язаний із бажанням, із внутрішнім модусом «хочу» і пояснює наше прагнення брати приклад з успішних, заможних людей. Він може бути навіть романтикою професії і проявлятися в сильному захопленні чим-небудь. Цей яскравий і звабливий образ володіє сильним, майже гіпнотичним впливом.

Другий мотиваційний центр відображає модус «можу». Іншими словами, «у мене виходить», «мені це не складно». Цей модус програє першому за силою впливу, тому що найчастіше не вимагає великих фізичних витрат і не приносить сильного емоційного збудження. Він ніби сам собою зрозумілий, прохідний. Оскільки людина не отримує душевних дивідендів від своїх здібностей, вона невисоко їх цінує.

Хочу і – можу

Психологи вважають ідеальним варіантом, коли збігається те, що ми хочемо, з тим, що у нас виходить. Але в житті найчастіше виходить навпаки: в юності ми прагнемо наслідувати тих, хто в тій чи іншій сфері домігся успіху. Дівчата мріють про кар'єру актриси, співачки або моделі, тобто те, що приносить популярність.

Для юнаків пік бажань – домогтися фінансової незалежності, щоб був час займатися тим, що подобається. Тому вони шукають

«швидких грошей» і не готові до повільного і стратегічного кар'єрного зростання. Ми намагаємося «знайти» в собі здібності, які відповідали б бажанню розвитку нашої кар'єри. Виникає дисонанс між «можу» і «хочу», що часто призводить до незадоволення в обраній сфері діяльності та професійної неспроможності.

Якщо з модусом бажань все більш-менш зрозуміло, модус здібностей не такий простий, як здається. Бог задумав суспільство самодостатнім: у ньому потенційно закладено все, необхідне для здорового самостійного функціонування за принципом живого організму, де всі системи забезпечують взаємне функціонування. Іншими словами, у кожній людині є своя особливість, свій унікальний дар, який він служить іншим.

Вмерти для популярності і дивідендів

Суспільству потрібні не тільки політики чи медійні особи, а й сантехніки і вчителі, продавці і поліцейські. Одні професії вважаються престижними, інші ні, одні приносять дивіденди у вигляді популярності, грошей, влади, задоволення від інших вимірюється вдячністю тих, кому людина надала професійну допомогу. Адаже наші професії заповнюють потреби і бажання інших. Складність у тому, щоб погодитися присвятити своє життя тому, до чого відчуваєш прихильність. Це вимагає акту смирення, «вмирання» для привабливішої професії. Причому вимагає не одноразово, а щоразу, коли з'являється спокуса помінати «професію служіння» на «професію вигоди». Наприклад, лікаря, професіонала, хорошого фахівця, який працює в державній лікарні за невелику зарплату, запрошують в приватну клініку зі значно більшим гонораром. Безумовно, і на новому місці він буде лікувати людей. Але ті, хто не здатний заплатити за комерційним прейскурантом, не зможуть отримати його допомогу. Або поліцейський, який стоїть перед вибором залишитися в злагоді з совістю, служачи закону, а чи поліпшити свій добробут, вирішуючи питання комерційних структур. Не нам судити лікаря і поліцейського. Але необхідно судити самих себе: чи погодилися ми зі своєю професійною долею, або ми не можемо себе знайти просто тому, що не готові змиритися з тим, до чого ми маємо здатності, і прийняти це як професійне служіння. Наприклад, чи можна говорити про покликання сантехніка? Думаю,

питання поставлене некоректно: покликання завжди – до служіння. А служіння може втілюватися в найрізноманітніших формах. Мова швидше про місію людини, яка реалізується в професії. Погодилося ми тоді сприйняти свою роботу як місію? Чи залишимося вірними своєму професійному покликанию?

Як би пафосно це не звучало, але все залежить від того, як ми дивимося на свою професійну працю. Або крізь призму рутини, виживання, наживи, або крізь призму віри: Бог заклав у мене ці здібності, я розвивув їх у професійні навички і тепер смиренно присвячую свою працю Богу, щоб Він діяв через мене, роблячи для інших видимими Свою любов і турботу.

Приклад Йона

Духовну проєкцію покликання, точніше, проблематику цієї проєкції, найяскравіше видно на прикладі пророка Йона. Тільки Богу відомо, чому Він вибрав Йону і доручив йому здійснити дію, що йде врозрід із його релігійними, світоглядними, національними та етичними уявленнями. На кону стояли спочатку совість, а потім – і життя пророка. Припустимо, що, крім історичного контексту, відомий сюжет говорить з нами мовою міфологічних образів. І черево кита, в якому опинився Йона, – це життя, точніше, існування, без фарб, без радості, без майбутнього. Така перспектива змушує людину найгостріше переживати почуття безглуздості і непереборної душевної туги, а також тісноту у сфері відносин, що часто стає причиною депресії. Таку долю обирає людина, послідовно відкидаючи Божу волю про себе. Така доля служителя, що не готовий змиритися і прийняти Господне доручення і послухатися заклику Духа Святого.

Смирення – не проста праця душі, і якщо зосередитися тільки на ньому, то вона дається дуже непросто. Але якщо надихнутися прикладами з Писання і побачити, що ті, хто погоджувався з Божим закликом, ставали свідками Божої слави й призвідниками зміни життя людей і цілих народів, тоді довіритися Божому веденню буде радісно! Коли в Писанні сказано про смирення, за яким слідує страх Господній, слава, багатство і честь, – це цілком стосується покликання. Знайти своє місце в житті, у професії й у служінні – означає змиритися з тим, що Бог вклав у нас як дар, і дозволити Богу поширювати на людей, що оточують нас, Його любов.

ЄДИНА ПРОТЕСТАНТСЬКА ЦЕРКВА В ГАЗІ ПРОДОВЖУЄ СВОЄ СЛУЖІННЯ, ПОПРИ ПЕРЕШКОДИ

Будівля єдиної протестантської церкви в Газі зазнала незначних пошкоджень в ході останньої серії бойових дій між Ізраїлем і ХАМАС, але, попри ризик, понад десять її членів продовжують масштабне служіння.

Господь чудесним чином зберіг Своїх свідків у Газі – це єдине можливе пояснення того, що церква Газі продовжує служіння – розповідає представник «Голосу мучеників-Корея» Хен Сук Фолі. – Нині в Газі проживає менше ніж 1100 християн серед двох мільйонів мусульман Палестини. Є одна католицька, одна православна і одна протестантська церкви».

Протестантську церкву заснували місіонери в 1954 році. Ханна Массад, який перейшов із грецького православ'я в євангельську

віру в юності, став першим пастором церкви в Газі в 1987 році.

До початку 2000-х років церква виросла приблизно до 200 членів і збиралася в шестиповерховому будинку, яким вони користуються досі. Але у 2007 році ХАМАС захопив Сектор Газі, і християни стали об'єктом суворих релігійних обмежень. Християни почали масово покидати територію. Сам пастор Массад був змушений переїхати до Сполучених Штатів через низку жорстоких нападів на будівлю церкви та її членів. Рамі Аїяд, один із керівників церкви, прийняв мученицьку смерть.

Сьогодні тільки трохи більше десятка членів церкви змогли залишитися в Газі, але пастор Массад проводить щотижневе онлайн-богослужіння, яке об'єднує християн, що залишилися в Газі, з тими віруючими, які були змушені покинути цю територію. При церкві діє школа, через яку християни свідчать про Христа жителям регіону.

САМОПРАВЕДНІСТЬ

Одна з поширених і серйозних проблем, з якою зустрічаються більшість віруючих людей, – самоправедність. Можна сказати, що це рідна сестра гордості, гріха, яким був заражений один із найталановитіших ангелів Божих – Люцифер, посягнувши на Божий престол.

Ця проблема не виникла сьогодні, вона існує давно і була головною проблемою Ізраїлю. З давніх-давен релігійний Ізраїль, маючи Тору, Пророків, Псалми Давида і Приповісті Соломона, вважав себе особливим, вищим народом в пізнанні Бога. І ця самоправедність завадила їм розпізнати Месію, Того, про Кого всі ці книги говорили.

Як наслідок, двадцять століть трагедій і страждань Ізраїлю були результатом цієї помилки (розпорощення народу, переслідування і винищення євреїв у багатьох країнах, Голокост, відсутність своєї держави – вона була утворена лише в 1948 році, хоча Бог обіцяв її дванадцятьом племенам Якова ще в давні часи). Самоправедність релігійних вождів Ізраїлю і всього народу закрила їм очі, вони не хотіли впізнати і визнати в Ісусі Того Месію, Якого вони чекали. І вони кричали перед Пилатом: «Нехай розп'ятий буде»: «На нас Його кров і на наших дітях». З цього можемо зрозуміти, яку біду проблема самоправедності може викликати в житті однієї людини, церкви чи цілого народу. І навіть сьогодні, маючи власну державу, євреї і далі стоять перед питанням, чи прийняти Месію Христа. І до них звернені й сьогодні слова апостола Павла: «Браття, бажання мого серця й молитва до Бога за Ізраїля на спасіння. Бо я свідчу їм, що вони мають ревність про Бога, але не за розумом. Вони бо, не розуміючи праведності Божої, і силкуючись поставити власну праведність, не покорились праведності Божій. Бо кінець закону – Христос на праведність кожному, хто вірує» (Рим. 10:1-4).

Ця аналіз проблеми Ізраїлю: нехтуючи праведністю Божою і прагнучи утвердити свою власну праведність, вони не покориються праведності Божій. Хоча Ізраїль повинен був знати, що їхня власна праведність ніколи не буде достатньою, тому що це пророк Ісаї за 400 років до Христа дуже ясно говорив про це: «І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність

наша – немов поплямована місячним одіж...» (Іс. 64:6).

Це, до речі, повною мірою стосується і нас. То що ж таке самоправедність? Біблія називає самоправедністю спробу утвердити свою власну праведність. Апостол Павло не каже, що Христос – це кінець Закону як частини Слова Божого, або як частини історії Ізраїлю, або як частини культури Ізраїлю. Христос – це кінець Закону як засобу або як спроби досягнути праведності перед Богом своїми силами чи ділами. У Старому Заповіті праведність ізраїльтян вимірювалась виконанням Божих Заповідей, Закону. Коли Ісус помер на хресті, ця подія раз і назавжди виключила закон як шлях до досягнення праведності перед Богом.

Апостол Павло говорить, що Христос став кінцем, завершенням Закону для того, щоб зробити праведним кожного віруючого без винятку. Незалежно від того, хто ти: єврей чи поганин, православний, католик чи протестант – Христос раз і назавжди поклав кінець Закону заповідей як засобу досягнення праведності перед Богом. Та й зараз багато християн живуть у сутінках між Законом і благодаттю. По-світськи це звучить: «На Бога надійся, та свій розум май».

Досконалий приклад

У Писанні багато прикладів самоправедності. Досить згадати тільки фарисей і книжників, які постили й молилися напоказ. Але розглянемо класичний приклад із 18-го розділу Євангелія від Луки. Фарисей молиться в храмі. Поряд із ним молиться митник. Саме фарисей

з цієї притчі – досконалий приклад самоправедності, і в ньому можна побачити п'ять її характерних рис.

«А для деяких, що були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших, Він притчу оцю розповів. «Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здиришки, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пошу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!». А митник здалека стояв та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: «Боже, будь милостивий до мене грішного!»... Говорю вам, що цей повернувся до дому свого більше виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, а хто ж понижується, той піднесеться» (Лк. 18:9-14).

П'ять рис самоправедності

По-перше, фарисей був повністю егоцентричним, тобто зосередженим на собі. Зверніть увагу: фарисей молився про себе. Такі люди просто заціклені на собі і на своїх особистих «перевагах» у своєму розумінні цих переваг. Якщо згадати, що молитва – не наш монолог, а щирий діалог з Богом, то егоцентричні люди не моляться, вони проголошують молитви, часто напоказ, щоб чули інші. До них належать і ті, які часто і багато люблять розповідати про себе.

По-друге, фарисей зневажав інших, спираючись на свою власну праведність: я не такий, як усі, я кращий за інших – і в цьому криється смертельна небезпека.

Третя характерна риса полягає в тому, що його критерій оцінки самого себе був не біблійним, адже він порівнював себе з іншими людьми. «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди». А Бог через апостола Павла говорить: «Бо не сміємо вважати себе чи рівняти до інших, що самі себе хвалять, вони нерозумно самі себе міряють собою і рівняють з собою себе» (2 Кор. 10:12). Оцінювати себе, порівнюючи себе з іншими, – це абсолютно не біблійний стандарт. Бог не порівнює нас з іншими людьми. Він каже: «Досягайте Мене».

По-четверте, і це знову таки типово для самоправедних людей, фарисей мав свій власний список правил, які «підігнав» під себе. І на чолі цього списку стояло те, чого він не робив. Фарисей базував свою праведність найперше не на тому, що він робив, а на тому, що він не робив: він не був неправедним або несправедливим, здиришником або вимагачем, рекетиром, перелюбником, і він не такий, як цей митник. А в кінці переліку своїх чеснот він згадає два невеликі правила, які він виконує: він постить два рази в тиждень і дає десятину зі всього

свого маєтку.

Це властиво людській сутності. Це нам когось нагадує. «Я нікого не вбив, не проклинав, не краду, нікому зла не роблю...» А що ти робиш для Бога? Та раз на тиждень або на місяць ходжу до церкви».

І п'ятий момент щодо фарисейської праведності полягає в тому, що вона була абсолютно статичною, тобто незмінною. У такій праведності немає місця для якихось змін або прогресу. Усе, що він мав, це невеликий набір правил, і все, що він збирався робити, це продовжувати його дотримуватись. На цьому й закінчувалась його релігія.

Сьогодні ми часто зустрічаємося з таким поняттям, як законництво, але не завжди правильно це поняття розуміємо і по-різному трактуємо. Законництво (або легалізм) – це коли людська праведність базується або утверджується на виконанні закону, якихось заповідей, правил, обрядів.

Отже, підсумуємо: самоправедність говорить про концентрацію або зосередженість на собі; вона спонукує зневажати інших; вона змушує порівнювати себе з іншими людьми, забуваючи Божі стандарти; вона має свій невеликий список правил, за якими діє; вона залишається в статичному стані, у ній немає місця для росту або прогресу. Самоправедні люди звичайно опираються всяким змінам, тому що зміни їх лякають.

Одна ціль, один стандарт – Ісус

Як же діє Божа праведність, яку ми маємо в Христі?

По-перше, Божа праведність зосереджена на Христі, а не на самому собі. Для прийняття Його праведності ми повинні відірвати погляд від себе і спрямувати його на Ісуса. Ісаїя пророкує: «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я – Бог, і нема більше іншого Бога!» (Іс. 45:22). Потрібно перевести погляд з проблем на Того, Хто ці проблеми може вирішити, на Господа, і це істинно для вирішення як духовних, так і фізичних, матеріальних чи будь-яких інших проблем. Христос є Альфа і Омега, Він Початок і Кінець, Перший і Останній, Начальник і Звершитель нашої віри. У Ньому всі скарби премудрості і знання, у Ньому ми досконали. Бог діє в нашому житті винятково через благодать, яку неможливо ні заробити, ні заслужити. Ми прийняли не по своїх ділах, а завдяки тому, що зробив Христос, благодаттю Божою ми є те, що ми є.

По-друге, як результат того, що Бог нас прийняв, ми приймаємо і інших. Це протилежно до приниження інших. Апостол Павло говорить: «Приймайте тому один одного, як і Христос прийняв нас до Божої слави» (Рим. 15:7).

Те, що Христос прийняв нас, є причиною нашого прийняття один одного. Ісус не казав: «Виправте своє життя, виконайте десять заповідей, а тоді приходьте до Мене», хоча деякі саме так думають. Якби

так було, ми, мабуть, ніколи не стали б християнами. Ісус не змінює нас, а вже потім приймає. Він спочатку приймає нас такими, як ми є, а потім змінює нас. Якщо ми хочемо мати вплив на інших, хочемо змінювати інших, нам треба наслідувати Христа, приймати людей такими, якими вони є, і приводити їх до Христа. А далі діє Божа благодать.

По-третє, Бог має єдиний стандарт праведності – Ісуса Христа. Бог не приймає інші стандарти. «Бо Він визначив день, коли хоче судити по правді (по праведності) весь світ через Мужа, що його наперед Він поставив, і Він подав докази всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії 17:31). Ісус є і стандартом для суду, і самим Суддею. Апостол Павло повністю відкидає будь-який інший стандарт праведності, крім Ісуса Христа. «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважав за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважав все за сміття, щоб придбати Христа, щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, щоб пізнати Його й силу Його воскресення, та участь у муках Його, уподобуючись Його смерті, аби досягнути якось воскресення з мертвих. Не тому, що я вже досягнув або вже вдосконалювався, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене. Браття, я себе не вважав, що я досягнув. Та тільки, вважуючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:7-14).

По-четверте, Божа праведність полягає не в тому, щоб дотримуватись списку правил і постанов, незалежно від того, добрі вони, чи погані. Ми повинні бути відкритими для Бога і робити те, що Він вкладає в наше серце, маючи як еталон (тобто як показник, що правильно, а що – ні) Його Слово.

П'ятий пункт – Божа праведність не стоїть на місці, вона зростає. Християнське життя – це життя зростання у Христі. Ми не можемо досягнути якогось рівня, а потім просто перебувати в праведності, виконуючи деякі правила. Ми постійно рухаємось вперед. «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємся в той же образ від слави в славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18).

Ця безперервний процес, немає місця зупинці, немає місця відчуттю, що вже досить, я вже це все знаю, я чогось вже досягнув. Дуже гарно про це сказав мудрий Соломон: «А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» (Пр. 4:18).

І нам залишається тільки сказати: допоможи нам, Боже, світити аж до повного дня, коли Ти прийдеш за Своєю Церквою, і Твоє світло вже ніколи не затьмарить п'їтьма. Воно буде світити вічно.

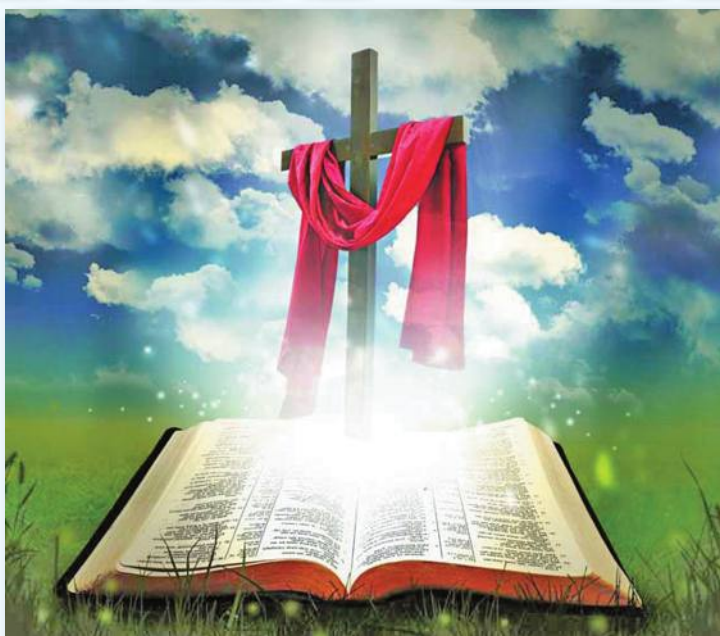
Усе на світі має свою ціну. З таким твердженням мало хто посперечається. Проте ця життєвська істина має відношення і до духовної сфери: за кожного з нас заплачена максимально можлива ціна – Сам Бог, Ісус Христос, віддав Себе задля нашого спасіння: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Тому не має дивувати той факт, що віра, визнання Ісуса Христа Спасителем теж має свою ціну: для кожного – особисту, більшу чи меншу, але все таки ціну. Про це нам нагадує Послання до євреїв: «Камінням побити бували, допитувані, перепиліювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі. Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по

ЦІНА ВІРИ

пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних...» (11:37-38).

Але не варто сприймати цей опис як залякування. Це просто дружнє попередження: щоб люди серйозно ставилися до того, у що вони вірять, що має формувати їхнє життя. Адже віра – це не тільки визнання буття Бога, але й дотримання певної системи цінностей, яка передусім міститься в Божих заповідях, визнання, що є добрим, а що – поганим, що, у свою чергу,

зумовлює відповідну поведінку: уникання зла та творення добра. Бо інакше це буде лише самообманом: «Хто говорить: Пізнав я Його, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди!» (1 Ів. 2:4).

Світ повстав проти Бога, світ противиться Богові і так чи інакше намагається схилити кожну людину на свій бік: прямо чи опосередковано пропонуючи їй замість Божої власну систему цінностей. Це не оминувало вірних. Причому в деякі моменти історії світ не гребував вдаватися до жорстких заходів, щоб нав'язати вірним свою точку зору як єдину правильну. Хто ж не

погоджувався з цим, зазнавав усіляких притиснень, психологічного тиску, відкидання, ув'язнень, тортур чи навіть насильницької смерті. Питається, чим вірні так погрожували світу, що він вдавався до таких заходів?

Таки погрожували, несли явну небезпеку світу – тим, що своєю вірою підірвали його авторитет, свідчили, що найбільшим авторитетом є не світ, а Бог – Творець всього видимого і невидимого; Бог, Якому кожен з нас у належний час має дати звіт: «Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10). А цього світ не хоче визнавати і намагається змусити вірних замовкнути, переманити на свій бік, а якщо не вдається – просто усунути, знищити, щоб не бачити перед собою цього нагадування.

Та ці старання в підсумку все одно виявляються даремними: «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що свід перемога, віра наша» (1 Ів. 5:4).

Світ до останнього буде боротися, тому кожному вірному треба пам'ятати, що його віра має ціну: для кожного – особисту, більшу чи меншу, але все таки ціну.

ДЛЯ ЧОГО ДІТЯМ ПРАВИЛА

Історія Самсона, найсильнішого судді Ізраїлю, відкриває перед нами захопливий сюжет. Коли на нього сходить Святий Дух, він отримував незвичайну фізичну силу і міг звершувати багато подвигів. Одного разу, коли филистимляни хотіли замкнути його у своїх володіннях, зачинивши ворота, він розламав їх разом із поперечною балкою. А тоді, наче й цього не було досить, заніс цю балку на вершину гори і там залишив.

Правда, виглядає дивним, що він атакував филистимлян не тому, що вони грішили проти Ізраїлю, а через особисті причини. Спочатку він убив кількох і вкрав їхній одяг, коли гості на його весіллі не визнали його перемоги в грі, яку він сам же і придумав. Коли тесть віддав його кохану заміж за іншого, він прив'язав смолоскипи до хвостів ста п'ятдесяти лисиць і пустив їх на филистимлянські поля, аби ті згоріли. А тоді, коли филистимляни вбили його наречену і її сім'ю за те, що вони наклали біду на них, він ошаленів і вбивав усіх підряд. Филистимляни у відповідь зібравши армію проти Самсона. Тоді він взяв осячачу щелепу і вбив нею мало не тисячу вояків. А наприкінці життя зруйнував їхню святиню, при цьому вбивши чимало людей, і себе в тому числі.

Чому він це все робив? Аби помститися за те, що його роздратувало.

Суперечлива особистість

Самсон, чоловік якого покликав Бог, виглядає вкрай суперечливою особистістю. Крім того, що він у гніві забрав тисячі життів, жив з повіями, він ще й із неповагою ставився до своєї назорейської обітничі (див. Чис. 6:2-5). Його подруга на ім'я Даліла не раз запитувала Самсона, звідки береться його сила. Зазвичай він вигадував щось і казав неправду, яка скоро виявлялася, бо Даліла завжди перевіряла

слова Самсона – понад усе вона хотіла знайти джерело сили цього чоловіка. Одного разу, коли Самсон набридло придумувати всякі нісенітничі, він розповів Далілі правду, зізнавшись, що його сила – у довгому волоссі. Жінка підстригла Самсона уві сні і здала филистимлянам.

І це дивує, бо після постійних підступів і випробувань Самсон мав би вже знати, що їй довіряти не слід. А можливо, він був такий упевнений у своїй силі, що не міг припустити її втрату навіть після того, як його обстрижуть, або ж він просто не подумав про можливі наслідки.

Що не зробив Маноах?

Самсоного батька звали Маноах. Його дружині з'явився ангел і повідомив, що в неї народиться син, який має багато зробити для Ізраїлю, і що їй треба буде робити з цим особливим дитям, яке буде назореем, обраним для виконання Божих постанов. Він заборонив їй їсти будь-що нечисте і пити алкоголь упродовж вагітності, а сина – голити чи обстригати й давати алкоголь.

Оскільки Маноаха не було в той час, його дружина молилася, щоб ангел прийшов ще раз і передав цю звістку чоловіку особисто.

Тоді Маноах попросив Господа й їм мовив: «І благав Маноах Господа, та й сказав: О Господи, Божий чоловік, що його послав Ти, нехай прийде ще до нас, і нехай нас навчить, що ми зробимо для дитини, що народиться» (Суд. 13:8).

Тож коли ангел таки з'явився вдруге, Маноах наслідився спитати його ще раз, але цього разу сформулював питання дещо конкретніше. Маноах спитав: «Тепер нехай сповниться слово твоє. Та як нам виховувати ту дитину, і що чинити з нею?» (Суд. 13:12).

Ангел наче не почув питання, бо лише повторив те, що спершу розказав його жінці і що Маноах уже від неї чув.

Видається цікавим той факт, що Маноах поставив ангелу запитання. Він спитав, «як виховувати» свого сина. Ангел у відповідь повторив те, що вже казав його дружині, бо правила поводження з цим хлопчиком він уже передав їй.

Можливо, Маноах хотів отримати від ангела

список усього, що треба робити, щоб добре виховати сина. Таку собі «божественну інструкцію». Але ізраїльтяни вже отримали настанови від Мойсея, в яких було сказано, як виховувати дітей, як їх навчати Біблії, як застосовувати Божі слова на кожен випадок життя (див. Повт. Зак. 6:7-9), як керувати власними думками, словами і вчинками.

Виглядає на те, що Маноах не зрозумів цього, бо Самсона він навчив тільки виконувати правила, що їх передав його матері ангел, але й ті правила син порушував.

Самсон захотів одружитися з филистимлянкою і зажадав від батьків, щоб ті організувати все необхідне для весілля. Але коли вони почали переконувати його, що краще взяти за дружину ізраїльтянку, він не хотів слухати, чому така наречена була б краща. Вони запропонували те, що, на їхню думку, було для нього добре, однак, не сперечаючись, почали виконувати вимогу Самсона. Немає жодних записів того, що Самсон мав якісь труднощі з переконанням батьків, він просто робив те, що бажав.

Не авторитаризм, а терпеливе пояснення

Навчаючи дітей Божого Слова, маємо пояснювати, для чого воно їм. Діти потребують пояснення правил. Авторитарне: «Тому що я так кажу» або ж: «Бо так каже Бог» недоречно.

Якщо ми вчимо дітей послушати у формі дотримання всіх приписів, а не через розуміння правильності вибору, ми не вчимо їх самостійно мислити і робити висновки. І коли немає правила на якусь конкретну ситуацію, діти зазвичай прийматимуть неправильне рішення, а коли їм буде вигідно – знайдуть спосіб обійти це правило.

Запитаєте, чому. Тому, що цей принцип буде не частиною їхнього життя й мислення, а лише чимось зовнішнім. Проте якщо ми вчитимемо дітей, що добре, а що погане, і детально пояснюватимемо, чому так, вони сприймуть це як життєве правило і таким чином матимуть змогу робити правильний вибір.

Поміркуємо, наприклад, про брехню. У Біблії є не лише правило щодо правди, а й пояснення того, чому слід уникати брехні. Якщо проаналізуємо те, що Біблія каже про правду, то зрозуміємо, що вона

потрібна, бо скріплює відносини між людьми, розвиває довіру і дає нові можливості. Коли хтось бере собі за звичку говорити неправду, він може постраждати через те, що втратить друзів і зруйнує відносини з близькими. Тож недостатньо сказати дітям, що не можна говорити неправду, – потрібно пояснити, чому Біблія це забороняє.

Гріх не є поганим лише тому, щоб Бог його не любить, а тому, що він нам шкодить, спотворює все в житті. Допоможіть дітям зрозуміти Божу любов і Його бажання нам допомогти, і те, що всі поради, які Він нам дає, мають на меті зробити наше життя кращим.

Правила-благословення

Лише одна із «великої десятки» заповідей прямо стосується дітей і настановляє їх шанувати та любити батьків. Проте зверніть увагу, що Бог не заперечив її словами «бо Я так сказав», а дав ґрунтовне пояснення – «щоб тобі добре було і щоб ти на землі був довголітнім» (Еф. 6:3). Іншими словами, якщо діти слухають добрих порад своїх батьків і поведуться з розумінням, вони будуть жити щасливо. Бог дає нам не лише правила, настанови, але й пояснення та благословення.

Можна лише уявити, скільки добра міг би зробити Самсон, використовуючи свою фізичну силу. Навіть зі всіма своїми «промахами» він згаданий у Біблії серед пророків та видатних мужів віри (Євр. 11:32). Проте якби батьки навчили його любити Бога всім своїм серцем, душею, силою і думками, можливо, він став би другим Самуїлом або навіть Давидом!

Нам цього не дізнатися, його дні вже у минулому, але час ваших дітей тільки почався. І головне питання полягає в тому, чого вони зможуть досягнути, якщо ви робитимете для них те, чого ніколи не робив Маноах.

Знайдіть кілька хвилин, аби пояснити дітям, що лежить в основі якогось правила чи закону. Це допоможе їм уникати компромісів із цим правилом, зрозуміти його причини і переваги від його дотримання. Ймовірність дотримання правил дорослими і дітьми зростає, коли вони знають і розуміють їх причину.

ПЕРША ЗАПОВІДЬ

«А один із тих книжників, що чув, як вони сперечались, та бачив, як добре Він відповідав їм, приступив та й спитався Його: Котра заповідь перша з усіх? Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог єдиний. І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша! А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе! Нема іншої більшої заповіді над цією!»

І сказав йому книжник: Добре, Учителю! Ти поправді сказав, що Один Він, і нема іншого, окрім Нього, і що любити Його всім серцем, і всім розумом, і всією душею, і з цілої сили, і що любити свого ближнього, як самого себе, це важливіше за всі цілопалення й жертви!

Ісус же, побачивши, що розумно той відповідь дав, промовив до нього: Ти недалеко від Божого Царства! І ніхто не насмілювався вже питати Його» (Мр. 12:28-34).

З апитання книжника цікаве, навіть якщо з його боку це радше питання фахівця і навіть пастка, поставлена на Ісуса. Хай там як, але воно фундаментальне. Як найголовніше правило серед сотень приписів юдейського закону? Інакше кажучи, на яких пріоритетах треба будувати своє життя? Ісус відповідає не вагаючись. Для Нього це очевидно: однаково любити Бога і свого ближнього.

Любити Бога з цілої сили: не пасивно, а зі всієї сили. Любити Бога усім своїм серцем: не сухо, а всім тілом, всіма почуттями. Любити Бога всією думкою: не лише сентиментально, а роздумуючи, замислюючись. Любити Бога усією душею: тим, що найглибше в нашому естві.

Ісус наполягає: любити «всім». Не тільки краєчком вуст, не лише наполовину, не час від часу – ні, «усім» своїм еством. Тут не може йти мова ні про що інше, як тільки про повну відданість з нашого боку, у всіх аспектах, у всіх

вимірах нашого існування. Мимохідь варто наголосити, що не лише в його духовному вимірі, але й у всьому, з чого складається наше життя.

І одразу Ісус додає, що друга заповідь, яка говорить про братерську любов, дорівнює першій. «Любити свого ближнього» – насамперед того, хто живе поруч, а не обов'язково знедолених з цілого світу. Ні, найперше свого ближнього, близьку мені людину: чоловіка, дружину, дітей, батьків, друзів, сусідів, колег... А це часто набагато важче, ніж «любити» тих нещасних людей, яких ми бачимо лиш здалеку, на екранах телевізорів.

«Як себе самого». Крім якихось винятків чи хворобливих порушень, апріорі кожен хоче собі добра, намагається бути щасливим, старається для цього з усіх сил. Ісус на підставі Закону запрошує нас задіяти всю внутрішню енергію, щоб полюбити свого ближнього. В іншому уривку це називається «золотим правилом»: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт. 7:12). Це взаємність любові, ключі до неї.

Перша заповідь неможлива без другої. Вони схожі, аналогічні. Ми не маємо влаштовувати собі комфорт, закриваючи в особистому і винятковому спілкуванні з Богом, ніби в коконі. Ми повинні відкриватися на інших. Бо інакше наша любов не буде справжньою.

Зазначимо також, що Ісус не каже: «Отож

любить тільки тоді, коли все гаразд, коли ви в формі, доброму здоров'ї, у мирі, коли вам все вдається». Він нічого не уточнює, не вводить жодних обмежень на Свою заповідь. Річ у тому, що ми повинні любити кожної хвилини, якими б не були наше життєве становище, наша ситуація, про що б ми не турбувалися. Любити всім своїм еством – і то не завтра, коли я досягну своїх цілей, коли ясніше бачитиму своє покликання, коли сповняться мої бажання, минають труднощі, коли я врешті віднайду мир. Ні, моє життя стане світлим, умиротвореним і розквітне передовсім тоді, коли я любитиму Бога і своїх ближніх попри власні проблеми: «Шукайте отож Його Царства, а це вам додасться!» (Лк. 12:31). Разом із цим «законом» любові Ісус дає нам правила поведінки, компас, який провадить по житті: ми вже не загублені, як чимало наших сучасників.

Книжник повторює те, що сказав Ісус, так, ніби хотів підтвердити Його слова чи сподобатися Йому. Ісус дає йому відповідь, подібну на комплімент: «Ти недалеко від Царства Божого». Це правда: книжник стояв перед Ісусом, Який Сам є Царством Божим серед нас. Христос ніби запитує: «Чи ти визнаєш Мене як Месію, Мене, що перебуваю так близько біля тебе?». Але книжник залишався сліпим.

Та хіба Ісус не сказав йому: «Ти недалеко»? Чому Він радше не сказав: «Ти знайшов, ти досягнув Царство Боже»? Річ у тому, що зрозуміти послання розумом – це одне, а втілити його в життя, підтвердити головну згоду діями – це зовсім інше. Ми доступаємо до Царства Божого, щоденно виконуючи ці заповіді. Не тільки «розуміючи» їх. Мають, книжникові належало ще пройти довгий шлях...

І з нами так само! Щоденне дотримання цих двох заповідей може видатися неможливим, утопічним. Але хтось зумів дотриматися їх у всій повноті – Ісус, правдивий Бог і правдива людина. Якщо Він нам пропонує їх, то це означає, що з Ним і в Ньому неможливе стає можливим: я можу, своєю чергою, постаратися любити, звичайно ж, недосконало, на своєму рівні вимоги і дарування самого себе. Це не недосяжний ідеал. З Ісусом, сповнившись надії, впевненості і радості, я можу піти шляхом найбільшої заповіді.

СПРАВЖНЯ СВОБОДА!

Символом свободи завжди був орел – він кружляє високо в небі, піднімаючись на висоти, доступні лише йому!

В и можете дивитися на людей і бажати їхнього успіху, але поки ви не станете вільними, як вони, ви не зможете й на міліметр наблизитися до їх волі. Та й не потрібно, бо ви – не вони. Вам не слід носити або приміряти їхні капці!

Орел бачить далеко, літає високо, їсть що хоче і коли це йому потрібно. Він незалежний і вільний, для нього немає проблем робити те, що може і хоче саме він. Особливо те, у чому в нього є потреба відповідно до тих природних інстинктів, які й відрізняють його від усіх інших птахів. Він не соромиться себе і своєї природи.

Ми – унікальне поєднання навичок, розумових здібностей і характеру, алгоритмів і моделей поведінки, які сформував Сам Творець. Тому навіть і не думаймо ставати копією кого-небудь, це не наше призначення!

Досить відсиджуватися, ховатися за спиною наставника і звинувачувати вчителів, батьків і керівників у своїх власних невдачах і нездійснених мріях. Це не їхнє, а наше життя, і як його прожити, вирішувати нам.

«Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Ів. 8:31-32).

«Коли Син зробить вас вільними, то справді ви будете вільні!» (Ів. 8:36).

«Я є дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене!» (Ів. 14:6).

Костянтин Воропаєв.

ЯК ПОДОЛАТИ САМОТНІСТЬ

Віруючі люди теж відчувають біль самотності. Давид був добре знайомий з цим, і його волання до Бога записані в Псалмах. Читаючи Псалми, можна бачити прагнення Давида до Бога і його потребу в стосунках з Ним: «Обернися до мене й помилуй мене, я ж бо самотний та бідний! Муки серця мого поширилися, визволь мене з моїх утисків! Подивися на горе моє та на муку мою, і прости всі гріхи мої! Подивися на моїх ворогів, як їх стало багато, вони лютою ненавистю ненавидять мене!.. Пильнуй же моєї душі та мене хорони, щоб не бути мені засоромленим, бо надіюся на Тебе! Невинність та правда нехай оточують мене, бо надіюся на Тебе!» (Пс. 24:16-21).

Божі пророки часто відчували біль відкинення і самотності. Згадаймо пророка Єремію. Господь сказав йому не одружуватися. У нього було мало друзів. Учені називають Єремію «пророком, що плаче». Бог покликав його виступити проти гріховності Юдеї і попередити про суд, що насувається, якщо народ іудейський не покається і не змінить свій шлях. У 15-му розділі Єремія говорить із Богом про свою самотність, нескінченний біль і страждання. Та попри весь біль Єремія довіряв Господові і йшов за Божим закликком.

Писання каже, що й Ісус пережив самотність. На хресті Він закричав: «Боже Мій! Боже Мій! Навіщо Мене Ти покинув?» (Мр. 15:34). В Ісаї 53:3, у пророцтві про Ісуса, читаємо: «Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хоробами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його...» Ісус може співчувати нам у самотності, бо Він знає, що це таке.

Біблія про самотність

У всій Біблії і в історії Церкви ми бачимо прояв братерства. Давид писав: «Оце яке добре та гарне яке,

щоб жити братам однокупно! Воно як та добра олива на голову, що спливає на бороду, Ааронову бороду, що спливає на кінці одежі його! Воно як хермонська роса, що спадає на гори Сіону, бо там наказав Господь благословення, повіквічне життя!» (Псалом 132).

Ісус запевнив Своїх учнів: «Бо де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я серед них» (Мт. 18:20).

А цар Соломон якось зауважив: «І знову я бачив марноту під сонцем: Буває самотній, і не має нікого він іншого, сина чи брата у нього нема, та немає кінця всьому зусиллю його, і не насититься око багатством його, і він не повість: Та для кого дбаю і позбавляю добра свою душу? Марнота й оце, і даремна робота воно... Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони впади, підійме одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його... Та кож коли вдвох покладаються, то тепло їм буде, а як же згоріть одному? А коли б хто напав на одного, то вдвох вони стануть на нього, і нитка потрійна не скоро прірветься!» (Екл. 4:7-12).

У Посланні до Ефесян 4:25-27 Павло виразив термінову необхідність відновлення зруйнованих стосунків, щоб ми не були самотніми і слабкими. Інакше тим самим ми дамо сатані точку опори для нападу на Церкву. У цих і в багатьох інших віршах говориться, що разом ми маємо велику підтримку і силу, щоб протистояти спокусам та ідолам і грати свою роль у Божому плані для поширення Його Царства.

Коли ми почуваємося самотньо, читання або слухання Писання буде для нас джерелом розради. Писання є надприродним і може допомогти будь-кому, хто почувається самотнім, хто в депресії. Слово Боже нагадає, що, незважаючи на нашу самотність, ми, як Його улюблені діти, ніколи не самотні. Наступні вірші – добре тому підтвердження

«Господь то мій Пастир, тому в недостатку не

буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать! Ти передо мною трапезу зготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша то надмір пиття! Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Пс. 22:23).

«Будьте сильні та відважні, не бійтеся, не лякайтеся перед ними, бо Господь, Бог твій, Він Той хто ходить з тобою, не опустить Він тебе й не покине тебе» (Повт. Зак. 31:6).

«Бо мій батько та мати моя мене кинули, та Господь прийме мене!» (Пс. 26:10).

«Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:38-39).

«Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1Петр. 5:7).

«Співайте Богові, виспівуйте Йменню Його, рівняйте дорогу Тому, Хто їде на хмарах, Господь Йому Ймення, та перед Ним веселіться! Сиротам батько й вдвоцями суддя, то Бог у святому мешканні Своім!» (Пс. 67:5-6)

«Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є» (1 Ів. 3:1-а).

«Будьте життям не грошолобні, задовольняйтеся тим, що маєте. Сам бо сказав: Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5).

Божа відповідь самотності

Як послідовник Ісуса, ви є частиною Божого Царства священників, і у вас є певна роль. Апостол Петро писав: «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колісь ненарод, а тепер народ Божий, колісь непомилювані, а тепер ви помилювані!» (1 Петр. 2:9-10). Функція священників полягала в тому, щоб з'єднати єврейський народ з Богом. У Законі було визначено, що священники мають походити з племені Левіта (цікава примітка: слово «леві» означає «з'єднуватися») і що існують

суворі правила про те, як, коли і хто може звертатися до Бога від імені народу. Ісус змінив це правило.

Розповідь Марка про смерть Ісуса на хресті включає цікаве твердження: «А Ісус скрикнув голосом гучним, і духа віддав!... І в храмі завіса роздерлась надвоє, від верху аж додолу» (Мр. 15:37-38). Це завіса, яка відділяла від людей святее святих. Тільки деяким священникам було дозволено входити до цього священного простору. Розриваючи завісу, Бог повідомив, що старий священницький порядок закінчився, і тепер ми стали царським священством, покликаним сполучати людей з Богом, і Дух Святий уповноважив нас для цієї мети. Божий план полягає в тому, щоб ми активно діяли у своєму священницькому покликанні.

Тому коли вам сумно і самотньо, згадайте, що ви покликани з'єднувати людей із Богом. Усвідомлене відчуття свого покликання допоможе здолати хронічну самотність.

Спілкуйтеся з Богом через читання Писання, молитву, участь у церковних службах. Можна записувати біблійні вірші на картках, розбивати їх на теми (наприклад, любов, Трійця, служіння, Святий Дух і т. д.), а потім читати декілька карток за раз або брати одну картку і запам'ятовувати вірш, написаний на ній. Це добре робити сном – результат вас здивує.

Спілкування включає також регулярне відвідування богослужінь, участь у заняттях у недільній школі, вивчення Біблії в невеликих групах, служіння разом з іншими на якихось заходах тощо.

Спілкування з людьми, які не знають Господа, – теж невід'ємна частина християнського життя. Коли Бог поміщає людей у ваше серце, молитесь за них. Бог вірний. Він відчинить двері для того, щоб ви стали згуртованішими зі своєю місцевою церковною сім'єю. Коли люди зустрінуться з людьми з церкви, частиною якої ви є, вони побачать, що Бог любить їх (Ів. 17:20б-23). Саме про це говорив Ісус у сердечній молитві до Небесного Отця: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова повірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив.» (Ів. 17:20-23).

Майкл Лі Сталард, Джон Блум.

У КИЇВСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ВІДКРИЛИ ПРОГРАМУ «РЕЛІГІЙНА ЖУРНАЛІСТИКА»

«Релігійна журналістика» – саме таку має назву нова програма для магістрів у Київському національному університеті. Професорка Алла Бойко, очільниця цього факультету, заявила в інтерв'ю, що релігійна журналістика – багатоаспектна, бо в цій темі можна і варто висвітлювати проблеми політики, державотворення, культури, освіти, мистецтва, туризму, війни, навіть спорту. За її словами, без розуміння релігійного підґрунтя цих проблем неможливо чітко і ясно висвітлити більшість питань нашого життя.

Важливість нового факультету полягає в тому, що потрібні якісні медіа, серйозні фахівці, здатні цікаво подати інформацію, вважає Алла Бойко. Основою й імпульсом для створення магістратури стала методологія, вироблена творчим колективом відділу релігієзнавства Інституту філософії ім. Григорія Сковороди.

Очільниця нової програми підкреслила, що під час навчання у магістратурі «Релігійна журналістика» багато уваги буде приділено коментарю та іншим жанрам виступів у ЗМІ.

На програмі акцентуватимуться два напрямки – паломництво і релігійний туризм та мистецтво.

Під час навчання на цьому факультеті студенти вчитимуться таким дисциплінам, як «Релігійні проблеми у світових суспільно-масових медіях», «Релігія і проблеми глобалізації та конфліктів», «Актуальні проблеми релігійної психології» та інші. Ці курси читатимуть серйозні фахівці, професори, доктори наук.

Викладачі на програмі «Релігійна журналістика» готуватимуть студентів до фахових текстів для екскурсоводів на релігійних об'єктах, телевізійних екскурсій, репортажів і фоторепортажів релігійної спрямованості, публікацій в медіа різножанрових матеріалів для паломницьких і туристичних агенцій, рекламних текстів тощо.

За словами очільниці, в українській масмедіа бракує якісної публіцистики. Вона наголосила, що є дуже цікаві проєкти – культурологічні, історичні – проте вони поодинокі й найчастіше присвячені дуже вузькій проблемі.

risu.ua.

ПОМИЛКОВІ НАДІІ

«Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпоршились по поверхні всієї землі» (Бут. 11:4), – так міркували будівельники Вавилонської вежі. Зробити собі ім'я – такою була мрія цих амбітних людей.

Але слава і радість – не одне і те ж. Невже якась кількість будівель, машин, технічних нововведень зробить людей радісними й задоволеними?

Час йде, змінюються століття, кожне покоління винаходить нові прилади і механізми, засоби комунікації, а люди, як і раніше, страждають від нестачі любові, взаєморозуміння, милосердя. Чому в нас так багато інформації, знань і так мало справжньої мудрості? Чому ми так багато всього робимо, але не живемо повноцінним життям?

На нашому горизонті завжди маячить образ тієї самої Вавилонської вежі. Грандіозні амбіції й плани перекичують долю і спустошують серце. Нестримна реклама і пропаганда міняють місцями цінності справжні й уявні. Ми покладаємо свої надії на народ, партію або релігійну конфесію і підносимо особистість, і врешті-решт все обертається марним галасом і кризою – суспільною та особистою.

Зовнішня показна релігійність також перероджує шлях до живої віри й спілкування з Богом. Згадаймо притчу Христа про митника і фарисея: «Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться» (Лк. 18:14), – підсумовує суть цієї притчі Христос.

Молитва фарисея в храмі багато говорить про нього. «Фарисей, ставши, так молився про себе: Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирички, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!» (Лк. 18:11-12). Людина ця наповнена лише собою і не здатна помислити про те, що думає про неї Господь, як і про свої справжні життєві мотиви. Але рано чи пізно наша особиста Вавилонська вежа перетвориться на купу руїн.

А митник спустошений і пригнічений своєю неспроможністю і гріховністю. І він шукає тільки Божої милості. Адже за законом справедливості він не може бути виправданий. Рід занять у нього мерзенний. Він – податківець для окупантів.

Господь у будь-який момент може відокремити її від тіла. Вона нематеріальна і безсмертна, їй потрібен інший хліб, інакше вона загине.

У чому ж перевага шляху смирення? На цьому шляху людина намагається знайти багатство в Бога і вічне спасіння душі через покаєння і віру в Спасителя Господа Ісуса Христа.

Слово «гріх», як відомо, означає промах мимо головної мети. Гріх – це не тільки неправильні вчинки, але й стан. Стан відчуженості від Бога, Його забутий і віру в Спасителя Господа Ісуса Христа.

Паломників і туристів, що відвідали Сикстинську капелу у Ватикані, як правило, вражає величезна фреска Мікеланджело «Страшний суд». Захоплює жива динаміка цього розпису – безперервний рух на стіні. Праведники спрямовуються вгору в небесні оселі, а грішники спадають до пекельних морських глибин. Великий художник вловив і зміг передати саму суть Божого суду. Це не юридична процедура, а щось таємниче, глибоке. Споглядаючи грандіозне творіння художника, починаєш розуміти, що пекло – це не тільки місце, але перш за все стан грішника, пов'язаний із тим самим первородним амбітним бажанням стати, як боги, без Бога. Чи не про це говорить вираз обличчя грішників, спотворених відчуттям безвиході, безнадії і пізнього жалю про позбавлення любові Бога?

Біля підніжжя фрески розміщені богослужбові предмети: невеликий престол з темним розп'яттям і світильниками. Ці речі – символи, що доповнюють і розширюють задум художника. Хочеш уникнути Страшного суду і пекла? Прийми невинну жертву, принесену на хресті за тебе. Людина сама себе заганає в пекло, якщо не дбає про власну душу і байдуже проходить повз Боже спасіння.

Деякі з тих, хто був присутній при страті на Голгофі, зазнали потрясіння: «Воістину Він був Син Божий» (Мт. 27:54), – визнав римський сотник. Страх і смирення погубили торкнулися й інших людей: «І весь натовп, який зійшовся на виводище це, як побачив, що сталося, бив у груди себе та вертався...» (Лк. 23:48).

Поблизу хреста Христового, перебуваючи перед Тим, Хто «упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:8), чи можна залишатися в гордій байдужості?

Брами, що ведуть у Царство Небесне, не тільки вузькі, але й низькі. Щоб увійти в них, треба пригнутися. Пройти через них неможливо без смирення.

ЩО НЕ Є ПРОЩЕННЯМ

Досить часто у вирішенні конфліктних ситуацій або в разі якогось гріха говорять про прощення. Особливо в середовищі віруючих людей, які спираються на слова Біблії, що закликають прощати навіть ворогам. «Якщо ти віруючий, ти повинен простити мені (йому, їй)», – часто кажуть у таких випадках. Ці фрази можна чути і на церковних членських зібраннях, де порушуються питання стосовно небіблійних вчинків і лунають заклики «все забути і простити».

Та нерідко в ці слова вкладається власний, а не біблійний погляд на прощення. Нерідко цю духовну істину розуміють неправильно, а то і відверто спотворюють.

То що ж не можна вважати прощенням?

Якщо мене образили, простити можу лише я і лише тому, хто згрішив проти мене. Я не маю права прощати людини, яка згрішила проти мого сусіда чи знайомого. Це їхні стосунки, і вони самі повинні залагодити їх. Я можу дати пораду, допомогти розібратися в ситуації, але не маю права прощати. Це повинна зробити сторона, яку образили. Це стосується і випадку, коли вчинено гріх проти Бога (а він є майже завжди, коли хтось когось ображає). Якщо людина згрішила проти мене і Бога, я можу простити лише образу, завдану мені. Якщо я простив, це не означає, що простив Бог. Ми не маємо права брати на себе обов'язки Бога, прощаючи комусь гріхи. Моє прощення не звільняє кривдника від обов'язку просити прощення перед Богом.

Прощення і примирення – різні речі

Простити – це не означає примиритися. Прощення

– це одностороння дія. Примирення – це дія обох сторін, крок обох назустріч одне одному. Часто, закликаючи до примирення, цитують Слово Боже про те, що потрібно прощати й ворогам. Так, але ворог і після прощення залишається ворогом. Для того, щоб він став другом чи братом, потрібен відповідний крок із його боку. Хороший приклад – Боже прощення. Бог зі Свого боку простив усім без винятку людям, але й досі мільйони людей залишаються Його ворогами, бо для взаємного примирення потрібен і крок людини до Творця.

Прощення і виправдання – різні речі

Простити – не означає виправдати дії кривдника. Ісус, терплячи насмішки, плювання та побої, простив Своїм кривдникам, але не виправдав їхніх дій. Гріх і після прощення залишається гріхом, і з нього доведеться відповідати. Навіть простивши кривднику, ми не повинні запліщувати очі на гріх.

Прощення і покарання – різні речі

Простити – не означає звільнити від покарання. Є погані вчинки, які вимагають обов'язкового покарання. І це не примха людини, це духовний закон, якому підпорядковується навіть Господь. Коли згрішили Адам з Євою, Господь, залишаючись Богом любові, змушений був покарати їх за гріх. Власне, головною причиною приходу Божого Сина на землю стало бажання Творця звільнити людину від цього

покарання: його взяв на Себе за нас Ісус Христос. Тобто перед Богом усі ми мали бути покарані за свої гріхи, але якщо «визнаємо гріхи наші, то Він, будучи вірним і праведним, простить нам гріхи наші», бо за них був покараний Божий Син (1 Ів. 1:9). Людина, яка визнає і приймає жертву Ісуса, звільняється від покарання. Але для цього потрібне визнання цих гріхів і покаяння. Тому якщо хтось згрішив проти мене і я йому простив, це не завжди звільняє його від покарання з боку церковної громади чи державного закону. Звільнення можливе лише тоді, коли ця людина кається і визнає свою провину (але не завжди, про що скажемо нижче). Господь простив Мойсеєві його самовпевненість, але в землю обітовану не впустив, простив Давидові його потрійний гріх (перелюб, лукавство та вбивство), але дитина, попри щире розкаяння батька, померла.

Прощення і наслідки гріха – різні речі

Часто поганий вчинок проти когось має негативні наслідки. Простити – не означає запліщити очі на ці наслідки. Це непросте питання, і його потрібно вирішувати виходячи з конкретних обставин.

Ось приклад. Я працюю, скажімо, виконробом на будівництві. І дав завдання двом робітникам пофарбувати кімнату. Але вони продали фарбу, гроші пропили і прогуляли два робочі дні. Я можу простити їм цей вчинок, але ж кімната залишиться непофарбованою. Тому, прощаючи, я маю право вимагати від робітників купити фарбу і виконати завдання, яке я їм дав. Вимога виправити наслідки свого поганого вчинку не означає, що я не прощаю.

Але є ще один шлях: простити їм все, за свої гроші купити фарбу і самому пофарбувати стіни. Стоєво моєї совісті обидва шляхи будуть правильними. Але чи буде другий шлях розумним? Думаю, ні. Біблійні слова про прощення до 490 разів – це не правило, яке вимагає бездумно прощати чиюсь безвідповідальність чи нахабність, це готовність нашого серця прощати до безкінечності, це стан серця, в якому немає спонук до гніву чи помсти. Так, ми можемо сотні разів комусь прощати, не ставлячи ніяких вимог, але чи буде це розумно? Людина може просто «вилізти нам на голову», зневажаючи нас особисто і навіть усіх «віруючих-слабав». Крім того, прощаючи таким чином комусь безкінечне число разів, ми тим самим чинимо злочин і проти тієї людини, розбещуючи її.

Прощення і дисциплінування – різні речі

Прощення без намагання допомогти людині виправитися, без дисциплінування – це злочин проти самої людини і Бога. Прощаючи комусь, ми повинні зробити все, щоб це прощення мало добрий плід у житті цієї людини. Практика показує: коли маленьких дітей не карати, не дисциплінувати, а лише їм прощати (читайте – запліщувати очі на всі витівки), вони виростуть свавільними, неслухняними і жорстокосердими. Це, до речі, одна з проблем сучасного Заходу, де батьки не мають ніяких прав стосовно дітей, і їх заборонено карати та дисциплінувати. Нерідко такі діти, мстячи батькам за те, що ті намагаються тримати їх в якихось рамках, можуть «предків» і за ґрати посадити.

Слово Боже не лише рекомендує, але й у багатьох випадках навіть вимагає заради дисциплінування карати брата чи сестру, які згрішили (2 Тим. 4:2, 2 Сол. 3:14). Це потрібно робити для того, щоб людина могла виправитися, на науку і для застероги іншим, для порядку в церкві.

Гарний приклад знаходимо у посланнях апостола Павла до коринтян. У Першому посланні (5:1-8) він вимагає від церкви вжити жорстких заходів щодо брата, який згрішив. У Другому посланні апостол знову згадає цей випадок, але вже з іншого приводу – він говорить про позитивні наслідки покарання: «... яке виправдання, яке обування на винного, який страх, яке бажання, яку ревність, яку відплату» – це викликало у церкві (7:8-12).

Тому прощення без дисциплінування, без намагання виправити брата чи сестру – лицемірне прощення, вияв лукавої любові, це «ведмежа послуга», яка розбещує людину, штовхає до наступних прогріхів, а то й до загибелі.

Таким чином, виконуючи Божу заповідь прощати нашим кривдникам, потрібно усвідомити, що прощення не звільняє того, кому прощається, від відповідальності перед Богом, від покарання та дисциплінування в Церкві, від усунення наслідків поганого вчинку.

Прощення – це стан нашого серця, в якому немає помсти, гніву, зла на кривдника, бажання поквитатися з ним. Прощення – це засіб до зцілення мого власного серця, місток до примирення з кривдником і наступного зцілення його душі.

Юрій Вавринюк.

НЕ ДОПУСТИТИ КОНФЛІКТУ

Існує багато причин для непорозуміння та конфліктів, які можуть перерости в стійку неприязнь або ворожнечу між людьми. Вони завжди несуть за собою негативні, а часом і згубні наслідки – руйнують дружні взаємини, порушують гармонію сімейних стосунків, не дають можливості злагоджено працювати, завдають шкоди підвалинам міждержавних відносин тощо.

Бог закликає всіх свідомих християн бути творцями миру: «Якщо це залежить від вас, живіть з усіма людьми в мирі» (Рим. 12:18). Інколи виникають обставини, зустрічаються люди, на яких ми не можемо вплинути в плані налагодження мирних стосунків, проте повинні робити для цього все можливе та залежне від нас, навіть якщо доведеться чимсь заплатити. Не тільки невдачі, труднощі та нестачі породжують такі проблеми, успіхи та здобутки теж можуть стати приводом для їх виникнення. Скажімо, Авель, жертву якого прийняв Бог, потрапив у немілність до рідного брата Каїна, який підняв руку на нього, і так через заздрість сталася перша в історії сімейна трагедія.

Добрим прикладом вирішення конфлікту на початковій стадії є історія, взята з життя Аврама і його племінника Лота. Як Аврама, так і Лота Бог дуже благословив: «А Аврам був великим багатий на худобу, на срібло й на золото. І пішов він в мандрівки свої від Негеву аж до Бет-Елу, аж до місця, де на початку намет його був поміж Бет-Елом і поміж Гаєм, до місця жертвника, що його він зробив там на початку. І Аврам там прикликав Господне Ім'я. Так само у Лота, що з Аврамом ходив, дрібна та велика худоба була та намети» (Бут. 13:1-5).

Нічого не віщувало про виникнення якихось непорозуміння. Ця ситуація так нагадує окремі випадки з нашого життя. Інколи Бог благословляє когось у служінні, відкриває більш перспективи, дає більш можливості. А йому так не хочеться подивитися на своє життя масштабніше, що він готовий

відстоювати свої «території», насиджені місяця, ні на крок не поступаючись іншим. Буває, Бог для нас передбачив щось більше, а ми сперечаємося, доказуємо, наполягаємо на своїй правоті...

Абсолютно не так повівся Аврам, коли склалася конфліктна ситуація: «І не вмичала їх та земля, щоб їм разом пробувати, бо великий їхній маєток, і не могли вони разом пробувати. І стала сварка поміж пастухами худоби Аврамової та поміж пастухами худоби Лотової. А ханаанецьнин та перізеєєнин сиділи тоді в Краю» (Бут. 13:6-7).

Маючи досвід та життєву мудрість, Аврам подав приклад, як розв'язувати конфлікт, коли він ще в зародковій, як загасити іскру непорозуміння, здатну перерости у вогнище ненависті: «І промовив до Лота Аврам: «Нехай сварки не буде між мною та між тобою, і поміж пастухами моїми та поміж пастухами твоїми, бо близька ми рідня» (Бут. 13:8). Ще коли незгода виникла на рівні пастухів, Аврам прийняв рішення діяти, аби сварка не вийшла на рівень господарів.

У так званих дипломатичних переговорах Аврам акцентує увагу Лота на тому, що вони – близька рідня, а значить, конфлікт допустити немислимо. Коли християни належно усвідомлюють, що вони – близька рідня, бо ж споріднені кров'ю Ісуса Христа, то на першому плані їх міжособистісних стосунків завжди стоять завдання недопущення непорозуміння та чвар за всяку ціну.

Іноді для збереження миру треба поступитися власними інтересами. Так зробив Аврам, звернувшись до племінника: «Хіба не ввесь Край перед

обличчям твоїм? Відділися від мене! Коли підеш ліворуч, то я піду праворуч, а як ти праворуч, то я піду ліворуч» (Бут. 13:9).

Аврам не вибирав, на перший погляд, краще, привабливіше, бажаніше середовище, в якому б для його худоби було в досталь води та пасовиськ, він готовий був взяти те, що залишиться від вибору Лота. «І звів Лот свої очі, і побачив усю околицю Йорданську, що наводнена вся вона аж до Цоару, перед тим, як Содом та Гомору був знищений Господь, як Господній садок, як єгипетський край! І Лот вибрав собі всю околицю йорданську. І Лот рушив на схід, і вони розлучилися один від одного. Аврам оселився в землі ханаанській, а Лот оселився в рівнинних містах околиці, і наметував аж до Содому. А люди содомські були дуже злі та грішні перед Господом» (Бут. 13:10-13).

Не будемо акцентувати на виборі Лота, який керувався насамперед матеріальними інтересами, бо, як би там не було, вирішилося найголовніше питання – між близькими людьми був збережений мир.

«І промовив Господь до Аврама, коли Лот розлучився із ним: «Зведи очі свої та й поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, я її дам навіки тобі та потомству твоєму. І вчино Я потомство твоє, як той порох землі, так, що коли хто потрапить злічити порох земний, то теж і потомство твоє перелічене буде. Устань, проїдь по Краю вздовж його та виширши його, бо тобі його дам!». І Аврам став наметувати, і прибув, і осів між дубами Мамре, що в Хевроні вони. І він збудував там жертвника Господеві» (Бут. 13:14-18).

Бог завжди стоїть на боці миротворців, підтримує їх і благословляє, дає їм кращу частку і дарує добру долю.

І. К.

ІМУНІТЕТ І ПОЛІЦІЯ

Імунітет людини дуже схожий на роботу поліції... Якщо в якомусь районі міста чи країни зростає криміногенна активність, там з'являється багато поліцейських. Інколи навіть – військових. А коли ситуація нормалізується, то для держави дорого, не вигідно і безглуздо концентрувати там поліцію тривалий час. І тому вартіві порядку поступово зникають. Але на всяк випадок розвішують камери, ставлять сигналізацію. І в разі потреби миттєво повертаються на попереднє місце.

Якщо людина починає бігти, частота серцевих скорочень зростає. Але коли вже не біжить, серце повертається до звичної роботи. Якщо температура повітря зростає, виникає пітливість. Але коли навколо стає прохолодніше, пітливість зникає. Якщо в організмі розвивається запальний процес, у крові збільшується лейкоцитів. А коли стан нормалізується, кількість лейкоцитів поступово зменшується.

Імунна система людини працює таким же чином. У відповідь на нові бактерії чи віруси організм починає масово виробляти антитіла. Але якщо це новий збудник, то його потрібно спочатку розпізнати, вивчити і виробити антипідсти. А вони вже, своєю чергою, знищують ворога. Цей процес в організмі триває тиждень-два. Це майже те саме, що зробили науковці, коли вивчили коронавірус і розробили вакцину. Тільки в науковців на це пішов рік, і вони дуже тішались, що швидко справилися.

Так от, коли всередину проникає збудник, за тиждень-два в крові вже повно антитіл. І вони роблять свою справу. А коли ситуація повертається до норми, організм безглуздо утримувати в крові так багато «поліції». Тому рівень антитіл поступово падає. Тільки падіння антитіл не означає зникнення імунітету. Бо в організмі є клітини пам'яті, у яких прописується весь алгоритм, уже пройдений раніше. І якщо збудник проникає повторно, то цього разу антитіла

наростають уже не за дні, а в лічені години.

Саме тому трапляється, що людина перехворіла пів року тому, зробила аналіз, а антитіл немає. За деякий час повторила аналіз – антитіла є, і їх багато. А хвороби повторної не було. Усе це пройшло непомітно для самої людини. Бо так працює імунітет. І коли кажуть, що ґвалт, проблема, антитіла падають, то ніякий то не ґвалт. Бо якби в крові на тому ж рівні трималися всі антитіла, які виробляються протягом життя на всі збудники, то кров уже мала би складатися лише з антитіл, а не з еритроцитів, лейкоцитів, тромбоцитів... Імовірно, що ще трохи, і вчені нам про це розкажуть. І це стане великим відкриттям. Сенсацією, яка, насправді, давно відома.

Варто розуміти, однак, що є організми, серце в яких при бігові не витримує. І на спеці вони не можуть бути. Тож коли в такій організм проникає збудник, його ресурсу може не вистачити на тиждень-два, поки в достатній кількості виробляться антитіла. І він може загинути раніше. Для таких людей вчені знайшли порятунок. Ім краще спочатку зустрітися з муляжем збудника. І він буде готовий до моменту, коли в організм потрапить справжній ворог.

Але якщо людина здолала інфекцію, якщо вона отримала природний міцний захист, то вводити їй ще й муляж не є необхідним.

Та ми живемо у специфічному світі. У світі, в якому відомий спортсмен каже, що чиста вода краща за газований. І нічого дивного, бо всі про це і так знають. Але його змушують замовкнути через встановлені правила. У світі, в якому людям зі штучним захистом створюють переваги перед тими, хто вже має природний.

Павло Сільковський.

БОГ, ЯКИЙ ПЕРЕТВОРЮЄ ЗЛО В ДОБРО

Йосип – один із тих героїв Писання, про яких можна сказати «чисті серцем». Більшість із них мали свої плюси і мінуси, і рано чи пізно їх гріховна природа виявляла себе, ми бачимо їхні недоліки так само явно, як і переваги. У зв'язку з цим Йосип виглядає приємним винятком. Можливо, він – один із найчистіших людей у Писанні.

Саме народження Йосипа, мабуть, стало тим поштовхом, який спонукав Якова порвати стосунки із дядьком Лаваном і стати самостійною людиною. Йосип був первістком від Рахилі – найулюбленішої дружини Якова. Щойно Рахиль народила, Яків став замислюватися про те, як звільнитися від утисків дядька.

Отже, він йде до дядька Лавана і вимагає належне йому, таким чином розриваючи стосунки зі своїм тираном. Оскільки Йосип був первородним від Рахилі, Яків по-особливому до нього ставиться. Йосип був улюбленим сином Якова. І, звичайно, це змусило братів Йосипа зненавидіти його. Вони змовилися убити його, але потім, подумавши, вирішили продати работоргівцям, що прямували з караваном в Єгипет.

Силою обставин, йому невідданих, Йосип опинився в Єгипті. Спочатку як раб, потім – як в'язень. Але завдяки цим дивним подіям Йосип незабаром став володарювати над Єгиптом, поступаючи у владі лише фараонові. Життя Йосипа в Єгипті було надзвичайним. І він взагалі не сумнівався, що це Бог з певною метою помістив його в Єгипет. Бог, звичайно, знав заздалегідь про голод, що наближався, і був здатен стерти з лиця землі той обраний народ, через якого Він збирався принести людям спасіння. З цієї причини ми можемо назвати історію з Йосипом оповіданням про провидіння Господне.

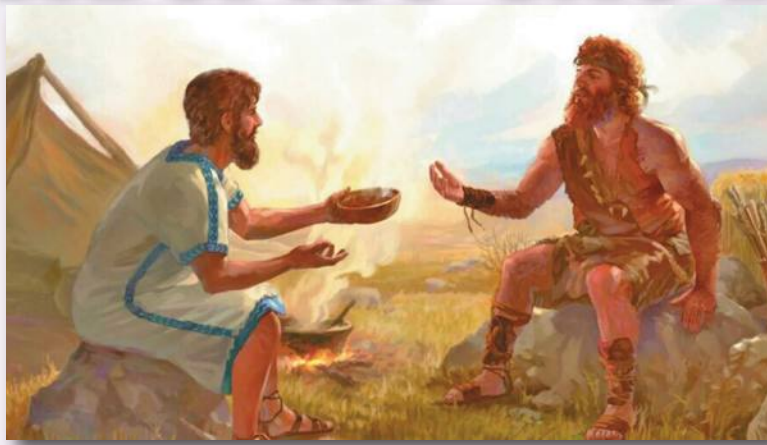
14 розділів Писання оповідають про цю надзвичайну історію. Але чому Біблія приділяє стільки місця розповіді про якусь людину? Напевно, тому, що тут, у цій історії, міститься надзвичайно важливе послання до тих, хто читає Слово Боже. І суть цього послання прекрасно висловлена в одному вірші Нового Заповіту. У Посланні апостола Павла до римлян сказано: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Упродовж віків цей вірш слугував і продовжує слугувати вітхою і благословенням для Божого народу. Саме цю думку Бог хоче донести до нас через історію життя Йосипа.

Інший важливий момент, який бачимо в цьому посланні, можна виразити одним словом – благодать. «Благодать» означає милість і благословення від Бога, на які не можна ні заслужити, ні досягти якимсь іншим шляхом. Благодать дається як дар.

В історії з батьком Йосипа, Яковом, дізнаємося, як Яків врешті-решт усвідомив причину благословень, які Бог посилав йому. Яків зрозумів, що всі благословення, духовні і фізичні, які він отримував, були нічим іншим, як результатом Божої благодаті. Адже довгий час Яків вважав, що набував усі ці благословення завдяки своєму розуму і хитрості.

Найбільший доказ тому знаходимо в місці Писання, де Лаван погоджується віддати Якову частину овець із стада на сплату за його багаторічну працю. Отже, вони домовилися, що всі віви з цятками і в плямах належатимуть Якову. А інші – Лавану. Цього ж дня Яків зібрав свіжих лозин і, зробивши на них нарізки, поклав у тому місці, де худоба парувалася. Навряд чи Яків закінчував сільськогосподарський інститут, і напевно, він не ходив на курси з проведення спаровування тварин. Можливо, він просто повірив, що його задум допоможе справі. Такою вже людиною був цей Яків. Він вважав, ніби його хитрість допомагає набувати благословення. Але в результаті Бог розплющує йому очі і каже: «Якове, усе це – дія Моєї благодаті». І після цього

Яків при зустрічі з Ісавом скаже: «Я не вартий усіх отих милостей, і всієї вірності, яку Ти чинив був Своєму рабові, бо з самою своєю палицею перейшов я був цей Йордан, а тепер я стався на два тавори» (Бут. 32:11).

Суть поняття «благодаті» у випадку з Яковом полягає в тому, що не хитростю він набув благословення, але Бог прихильно повівся з ним.

Історія життя Йосипа ілюструє ту ж істину, але трохи по-іншому. Йосип опинився в дуже скрутних обставинах. Його продають у рабство. Потім кидають у темницю. І знову-таки, він проходить через усі ці труднощі не тому, що заслужив на них, але щоб Бог прославився через його життя. По благодаті Своїй Бог благословив Якова, і по благодаті ж Бог покликав Йосипа прожити таке життя. Бог спеціально помістив його в такі умови, щоб свого часу зробити його людиною, здатною врятувати єврейський народ від голодної смерті. Наприкінці оповідання стає очевидним, що все життя Йосипа було підготовкою до цього великого служіння.

Практичні уроки

Які ж практичні уроки ми можемо отримати з історії Йосипа? Стосунки Йосипа з батьком і братами далеко не ідеальні. Погано ділити дітей на улюблених і нелюблених. А оскільки Яків робить Йосипа своїм улюбленцем, то як батько він явно несправедливий стосовно Йосипових

братів. Та і до самого Йосипа теж, бо причиною ненависті до нього братів і всіх наступних труднощів у житті є його особливе становище в сім'ї.

Урок, який можна отримати для себе з цієї історії, полягає ось у чому. Ні в кого з нас немає досконалих батьків. З'являючись на світ, ми не маємо можливості вибирати їх, так само, як не вибираємо братів і сестер. Але ми піддаємося вражаюче сильному впливу з боку і тих, і тих. Скільки невдач, болю і горя було в нашому житті через помилки найближчих людей. Бог хоче, щоб ми зрозуміли наступне: хоча наші батьки й недосконалі і, можливо, допущалися помилок, нам треба помолитися молитвою, якою молився Ісус на хресті: «Отче, прости їм, бо не відають, що чинять» (Лк. 23:34).

Йосип каже нам: Бог стоїть за всіма подіями нашого життя. Йому підвладне все, включаючи наших батьків, братів і сестер. Богові підвладні всі сили. Йому підвладні всі обставини нашого життя. І якщо ми діятимемо в цих обставинах з Божою допомогою, то Господь використує їх, щоб підготувати нас до того служіння, яке Він хоче дати нам.

Іноді на нас звалюються такі нещастя, що ми дивуємося: чому я? Чому в мене такі труднощі? Але Писання каже через Йосипа: Бог управляє всім. І коли Бог дарував нам благодать діяти в цих обставинах під Його веденням, ми виявляємо, що саме ці події і ці люди є рушійними

силами, які Бог використовує для нашого духовного формування. Це ті інструменти, якими Бог користується, щоб одного дня покликати нас на служіння згідно зі Своїм божественним задумом.

Але повернімося до 50-го розділу Буття. Йосип і його брати знову разом. Батько помер, брати бояться помсти Йосипа. І ось що він говорить братам: «Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога? Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, щоб заховати при житті великий народ! А тепер не лякайтеся, я буду утримувати вас та дітей ваших! І він потішав їх, і промовляв до їхнього серця» (Бут. 50:19-21).

Ось відповідь Йосипа: Бог обернув зло на добро. Яка дивна істина! Діти люблять ставити питання: «Що робить Бог у весь день?». Є багато відповідей на це питання. Одна з них: «Бог весь день любить». Але ще краща – «Бог весь день займається тим, що перетворює зло на добро».

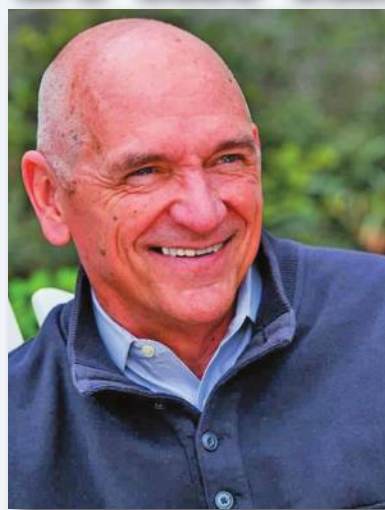
Тому Йосип і сказав своїм братам: «А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для живлення. Бо ось два роки голод на землі, і ще буде п'ять літ, що не буде орки та жнив. І послав мене Бог перед вами зробити для вас, щоб ви позostалися на землі, і щоб утримати для вас при житті велике число спасених. І виходить тепер, не ви послали мене сюди, але Бог. І Він зробив мене батьком фараоновим і паном усього дому його, і володарем усього краю єгипетського».

Поспішіть, і йдіть до батька мого, та й скажіть йому: Отак сказав син твій Йосип: Бог зробив мене володарем усього Єгипту. Зійди ж до мене, не гайся. І осядь у землі Гошен, і будеш близький до мене ти, і сини твої, і сини синів твоїх, і дрібна та велика худоба твоя, і все, що твоє» (Бут. 45:5-10).

Йосип не сумнівається, що то Бог управляє всіма подіями в його житті, і тому каже братам: «Це не ви, а Бог послав мене в Єгипет».

Річард Вудвард.

ВІЧНІ ІНВЕСТИЦІЇ

У мене найкраща робота у світі – розмовляти з сотнями і навіть тисячами одночасно. Однак у віці 71 року я дійшов тривожного висновку: час все переосмислити.

Я мав честь публічно виступати протягом останніх 50 років. Відвідав шість континентів. У мене були зустрічі з урядовцями та бізнесменами найвищого рівня. Для мене було великою честю заробляти на життя тим, що я дуже люблю. При цьому подорожувати, працювати із сильними лідерами, чути історії про дивовижну мужність, що виникає із щирою відчаю.

Безсумнівно, насіння може бути посажене, нові думки можуть втручатися у старі думки для росту і змін. Можливо, п'ять

відсотків глядачів дивляться на життя з іншої точки зору, врешті-решт.

Відверто кажучи, я безмірно вдячний, що хтось приходив до мене, насправді слухав і хоче стати кращим. Але... ось що я виявив:

Ви можете справляти враження на людей здалеку, але впливаєте тільки на людей, які поблизу. І ось турбує мене нині: особисте життя людини, яка рухається від відчаю до надії і губиться в натовпі. Дитина, яку кинули її біологічні батьки, а вона відчайдушно мріє, щоб її усиновили; але її залишили саму і то без єдиного слова підтримки.

Нещодавно протягом десяти днів у нас гостювали 12 онуків. Прекрасні діти – галасливі, безупинні, ті, що створюють безлад. І ось питання, яке я собі задаю: чому я готовий пролетіти 6000 миль в серце Африки, щоб працювати з сиротами, коли на відстані ста футів від мене є заняття на все життя, заняття, що вимагає інвестицій і підтримки...

Я розумію, що це не питання або-або, а швидше, час розстановки пріоритетів і зобов'язань. До цього часу я постійно ухилився, щоб зайнятися «проблемами світу» і своїм місцем у ньому. Моя новорічна резолюція на цей рік складалася з того, щоб працювати над 12-ма наданими мені інвестиційними можливостями – моїми 12-ма внуками.

В Ісуса було 12 учнів, і Він змінив світ. Як? Він проводив з ними час, навчав їх того, що знав, подорожував з ними, сміявся з ними.

Можливо, я також зумію проводити час із 12 маленькими учнями – і змінити світ? Настав час думати про вічні інвестиції.

Ренді Маршалл.

ЧАС КАТАСТРОФИ

Чому людей так цікавить кінець світу? Причини такого зацікавлення різноманітні, але переважна більшість людей цю подію загалом не сприймає всерйоз, воліючи бачити в ній лише сюжет для чергового голівудського блокбастера. І питань у такому разі виникає лише два: який саме «кінець світу», тобто яка вселенська катастрофа чекає на людство (це питання №1); і як людство з цього чергового катаклізму виплутається (питання №2).

Таким чином, пересічні обивателі ховаються від усвідомлення факту, що людство нестримно наближається до свого кінця, перетворюючи трагедію на фарс.

Крім такого поширеного погляду на кінець світу, існує ще «конспірологічний». Прихильники цього погляду скрізь шукають змову усіляких «таємних урядів», «таємних масонських лож» чи ще якихось таємних організацій. Наскільки ці конспірологи мають слушність, а наскільки помиляються – ми не можемо судити, проте переконані в одному: у пошуках усіляких таємних змов люди просто тікають від сьогоденної реальності.

Деякі люди пояснюють свою бездіяльність тим фактом, що невдовзі станеться кінець світу, і тоді втрачаться будь-який сенс якоїсь роботи. Звучить ніби логічно, проте лише на перший погляд, адже за цими словами ховається звичайнісінька лінь, у такій поведінці немає нічого нового, таке саме відбувалося і в новозавітні часи: «Бо коли ми в вас перебували, то це вам наказували, що як хто працювати не хоче,

нехай той не їсть! Бо ми чуємо, що де-хто між вами живуть по-ледачому, нічого не роблять, а тільки вдають, ніби роблять. Таким ми наказуємо та благословимо Господом нашим Ісусом Христом, щоб мовчки вони працювали та власний хліб їли» (2 Сол. 3:10-12).

Звичайно, знаходяться і шахраї, які, залякуючи простаків кінцем світу, починають маніпулювати ними, щоб у підсумку скористатися їхньою наївністю в корисливих цілях. У цьому теж немає нічого нового та екстраординарного.

Але, як це комусь може і не сподобатися, вірні Христові люди часто сприймають кінець світу так само, як і люди світу цього: ховаються від нього, уікають від реальності, пояснюють власне неробство. У колах цих вірних людей навіть знаходяться шахраї, такі собі «вовки в овечих шкурах», що маніпулюють наївними і малоосвіченими людьми. Зважаючи на це, не треба думати, що якщо ти вірний, то застрахований від потрапляння у пастки, в які зазвичай потрапляють люди світу цього: «Тому, хто думає, що він стоїть, нехай бережеться, щоб не впасти» (1 Кор. 10:12).

Але варто задатися питанням: як ставитися до кінця світу в його біблійному сприйнятті? По-перше, не варто вираховувати якісь дати, адже «про день той й години не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Мт. 24:36).

І по-друге, кінець світу буде означено другим Христовим пришестям, а це, погодьтеся, буде радісною подією, і тому варто повторити слід за євангелістом Іваном Богословом: «Прийди, Господи Ісусе!» (Об. 22:20). І до цього можна додати лише одне-єдине слово: «Амінь!».

ГРОШІ ПІД ВІДСОТКИ

В осмисленні цієї теми завжди важливо самому собі відповісти на низку запитань, перш ніж отримати відповідь: що про це говорить Писання? Кому даються гроші і з якої причини? На що даються гроші?

Читаючи Біблію, ми виявляємо двояке ставлення до боргів.

По-перше, Писання допускає давати позику (Повт. Зак. 15:6, 10; 28:12; Пс. 11:15; Лк. 6:34-35).

По-друге, залишатися залежним і жити в борг – це не благословення (Повт. Зак. 28:44; Пр. 22:7; Рим. 13:8).

Біблія наказувала також у Законі не позичати гроші під відсотки своїм братам по вірі (Повт. Зак. 23:19), при цьому не заборонялося позичати стороннім (Повт. Зак. 23:20: «... іноземцеві віддавай у рист, а братові твоєму не віддавай у рист, щоб Господь Бог твій благословив тебе в усьому, що робиться руками твоїми, на землі, в яку ти йдеш, щоб оволодіти нею»).

Ці та інші місця Писання (Пс. 14:5; Єр. 15:10 та ін.) дають підставу вважати, що лихварство Бог засуджує.

Але щоб бути чесними в висвітленні цього питання, дуже важливо також зрозуміти, чому Ісус розповів притчу про таланти, де людина, яка взяла талант, зберегла його і повернула цілим, почула осудливі слова: «Тоді треба було тобі віддати срібло моє купцям, і я, прийшовши, одержав би моє з прибутком. Отже, візьміть у нього талант і дайте йому, що має десять талантів. Бо кожному, хто має, дається і примножить, а в того, хто не має, відніметься і те, що має. А негідного раба киньте у п'ятому непроглядну: там буде плач і скрегіт зубів. Сказавши це, проголосив: хто має вуха слухати, нехай слухає!» (Мт. 25:27-30).

Чому людину, яка не віддала гроші під відсотки, Ісус ставить за негативний приклад?

Сенс цього уявного протиріччя криється в суті заборони на лихварство, яке ми бачимо в Писанні. Ось уривок із книги Левит: «Якщо брат твій зубожіє і прийде в занепад у тебе, то підтримай його, чи прибулець він, або поселенець, щоб він жив з тобою; не бери від нього лихви і прибутку і бійся Бога твого; Я Господь, щоб жив брат твій з тобою; срібла твого

не віддавай йому в лихву і хліба твого не віддавай йому для одержання прибутку» (Лев. 25:35-37).

Як ми бачимо, Бог суворо забороняє наживатися на бідах і нещастях ближніх. Виходячи із сказаного, слід розуміти, що всяке давання грошей у борг під відсотки, коли людина опинилася в біді, неприпустиме.

Якщо в когось немає їжі, і він просить позику, то чи просто допоможіть («Хто благодіє бідному, дає в борг Господу, і Він воздасть йому за благодіяння його» – Пр. 19:17), або якщо й позичаєте, то ніяк не під відсотки! У всіх таких випадках потрібно пам'ятати, що існує ймовірність, що людина не зможе віддати, і тому, даючи, потрібно керуватися словами Христовими: «Добро творіть і позичайте, нічого не сподіваючись; і буде вам нагорода велика» (Лк. 6:35). Віддасть – слава Богу, ні – так ні.

Зовсім інша ситуація описується в Ісусовій притчі про таланти. Там не йдеться про лихварство і давання грошей у позику тому, хто має потребу. Йдеться про інвестицію в тих, хто торгує.

Даючи гроші тим, хто торгує (іншими словами – вкладаючи в бізнес), людина стає начебто фінансовим співучасником бізнесу.

Хтось вкладає в бізнес свої кошти (як інвестор, акціонер, власник), хтось – ідею (приміром, творець певного ноу-хау

– секрету виробництва, технології, ідеї бізнесу), а хтось – свої управлінські здібності, час, сили, і бере відповідальність за розвиток бізнесу. Також існує безліч людей, які в цьому бізнесі знаходять можливість працювати і заробляти гроші.

Зрештою, бізнес повинен принести прибуток, і було б нечесно, якби на нього міг розраховувати лише один із тих, хто втілював його в життя. Успіху не можна було б досягти без зусиль керівника, ідеї винахідника, грошей акціонерів або інвесторів, роботи працівників. У такому разі той, хто давав гроші, – також отримує свій відсоток. Але це не гроші, отримані нечесним шляхом. Це його участь у бізнесі. Фінансова участь.

Тому коли людина бере гроші під відсотки (чи дає їх), не дізнавшись, на що вони йдуть, кому вони даються і з чого віддаватимуться, це завжди неправильно. Той, хто дає, стає лихварем, а той, хто бере, також ризикує заробити проблеми. Тому, хто має потребу, слід просто допомогти або позичити не під відсотки, а за необхідності простити. У крайньому випадку, вже краще нічого не зробити, ніж загнати бідного до боргової ями і утримувати його там «ввічливим лічильником!». Такі дії – просто беззаконня!

Якщо хтось вирішує мудро використовувати свої гроші і мати з них відсотки, то їх варто вкладати в певну справу – сприяти розвитку конкретного бізнесу. Тоді відсотки будуть отримані як частина прибутку підприємства (бізнесу).

Але і тут діє правило, що бізнес – це бізнес – не все залежить від людини. Бізнесмен (чи компанія) може збанкрутувати, не отримавши прибутку, набути проблем. Завжди прораховуйте ризики, допускаючи, що гроші або їх частину можна втратити.

Пам'ятайте, що ви вкладаєте не в щось, а в когось. Якщо справа хороша, а людина непогодна чи неввічлива – тікайте від цього бізнесу.

Не вірте в нечувані відсотки від бізнесу. Прислухайтеся до досвіду економістів, а не шарлатанів.

Ніколи не вкладайте гроші в якісь фінансові піраміди (явні чи приховані).

Майже весь великий бізнес будується на вкладенні коштів інвесторів, які з прибутку отримують свої дивіденди. Без цих інвестицій сучасний бізнес не міг би існувати. Фінансова участь у розвитку економіки і бізнесу – це не лихварство.

Денис Подорожний.

В УКРАЇНІ СТВОРЮЄТЬСЯ САЙТ ХРИСТІАНСЬКИХ АУДІОКНИГ

Реалізується некомерційний проєкт «Портал християнської книги» – сайт християнських аудіокниг для безкоштовного користування. Проєкт призначений для євангелізації, місіонерства, формування біблійного світогляду тощо. Про це заявив координатор Благодійного фонду «Руки милості» Сергій Чабан.

За словами координатора, сфера християнської аудіокниги українською та російською мовами недостатньо розвинута і, на жаль, не може рівнятися за масштабами й доступністю, зручністю використання зі світськими проєктами. «Фактично немає єдиного сайту із християнськими книгами для безкоштовного користування українською та російською мовою, де була би зібрана і легально опублікована переважна більшість християнських книг різної тематики в доступних текстових і аудіоформатах для завантаження, читання і прослуховування онлайн, – зазначає Сергій Чабан. – Загальною метою та популярні світські сайти не прагнуть

до цілеспрямованої системної публікації християнської літератури й роблять це в найкращому разі фрагментарно».

Наприклад, на одному з найпопулярніших сайтів аудіокниг для російськомовного користувача akniga.org із понад 37 000 книг лише близько 200 належать до розділу «Релігія», та й ті не всі християнського змісту, а стосуються східних релігій тощо. Натомість найбільше книг – із жанрів фантастики, трилерів, жахів, містики, езотерики, ранобе та ін. А, за словам Феєрбаха, «людина є тим, що вона їсть».

Нині створюється медіапортал християнських книг, у т. ч. аудіокниг, для безкоштовного користування зі зручним ергономічним інтерфейсом, пошуком, розділами жанрів (апологетика, місіонерство, історія християнської Церкви, свідчення, художня література тощо). Наразі ведуться перемовини з авторами про дозвіл на офіційну некомерційну публікацію. Уже понад 100 аудіокниг готові для офіційного легального розміщення на порталі.

«Цей проєкт некомерційний, певною мірою місіонерський і призначений для позитивного, євангелізаційного впливу на суспільство, формування біблійного світогляду», – наголошує Сергій Чабан.

Слово про слово.

РОБОТ БЕЗ МОЗКУ

Для того, щоб робот вмів рухатися самостійно, йому потрібно ретельно запрограмувати. Для кожної частини, що рухається, має бути прописана програма дій. Інструкції повинні бути всеосяжними. Якщо виникне помилка або з'являться якісь непередбачені умови, робот, найімовірніше, просто замре. Та навіть найпростіший організм – слизивик справляється з пересуванням краще машини.

Хоча клітини слизивика не пов'язані нервами, коли клітини збираються в один організм, цей організм здатний пересуватися. Слизивик цілком може знайти вихід з несподіваної ситуації, хоча пересувається він дивно

– переміщаючи рідину всередині загального тіла, схожого на мішок.

Уважно розглянувши спосіб пересування слизивика, група вчених з Університету Тохіоку, Японія, використала цей принцип для створення мобільного робота. Робот може пересуватися по будь-якій плоскій поверхні, перерозподіляючи рідину всередині свого тіла, що створює різницю тиску на різні частини робота. Робот складається з 14 з'єднаних помп, у кожній є мотор, за допомогою якого переміщається вода. Поки йому не вказують, куди рухатися, він переміщається хаотично. Потім його мотори синхронізуються, і він починає рух у зазначеному напрямку. Пристрій, аналогічний будові тіла слизивика, допомагає машині пристосовуватися до змін довкілля так само успішно, як це робить живий організм.

Від Бога можна вчитися виконувати найскладніші завдання за допомогою найпростішого дизайну.

ЛЮДИНА, ЯКУ Я НЕНАВИДІВ

Був чоловік, якого я ненавидів більше за всіх на світі. Ненавидів смертельно. Він був для мене просто міським алкоголіком. І він був моїм батьком.

Якщо ви народилися в маленькому містечку і у вас в родині є алкоголік, ви знаєте, що це таке. Про це знає все місто. У школі друзі кидали жарти щодо того, що мій батько вже десь «гуляє». Вони не розуміли, що мене це зачіпає. Я сміявся разом з ними, але в душі – у душі я страждав неймовірно. Іноді заходив в наш хлів і бачив, що там, на купі гною, лежить мати, побита і знесилена. Якщо ми чекали гостей, я витягав батька з дому, зв'язував його і кидав до комори. Друзям ми говорили, що батько поїхав у справах. Мені здається, неможливо було ненавидіти когось сильніше, ніж я ненавидів батька.

Ця любов не залишила місця для ненависті. Я раптом зміг подивитися батькові прямо в очі і щиро сказати йому: «Тату, я тебе люблю!». Після всього, що було,

це його вразило...

Я поїхав вчитися в університет, але незабаром потрапив в аварію і повернувся лікуватися додому. Ніколи не забуду, як тато запитав мене: «Синку, невже ти можеш любити такого батька?». Я відповів: «Тату, півроку назад я тебе зневажав...» І розповів йому про те, як прийшов до Христа. «Я просто відкрив своє життя Христу. Я ще не можу цього пояснити словами, але в результаті я знайшов здатність любити не тільки тебе, а й взагалі людей, такими, як вони є».

Через сорок п'ять хвилин я пережив найбільше потрясіння у своєму житті. Тато сказав мені: «Синку, якщо Бог може так само змінити моє життя, як змінив твоє, я хочу теж спробувати...» Батько помолвився і довірився Христу...

Зазвичай людина змінюється протягом років, місяців... Моє життя змінилося за півтора року. Батько змінився відразу, у мене на очах. Ніби хтось простягнув руку і клацнув вимикачем. Ніколи ні до, ні після того я не бачив такої різкої зміни. Віра в Ісуса Христа здатна докорінно змінити людину.

Христос змінює всіх, хто Йому дозволять. Це неможливо нав'язати силою. Рішення – за вами.

Джош Макдауелл.

№ 7 (202) Виходить щомісяця липень 2021 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк; оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавничстві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.